

КЛУБ ЗНАЙОМСТВ

НАША ГАЗЕТА, ЯК І ОБІЦЯЛА СВОІМ ЧИТАЧАМ, ЗАПОЧАТКОВУЄ ЙОГО СЬОГОДНІ.

Виходить з 5 грудня 1939 року.

ЖАННА КОМУНАР

№ 27 (4160)

СУБОТА 13 ЛИПНЯ

Ціна 40 коп. (переслатим — 12 коп.)

Газета Кіровоградської обласної комсомольської організації

Через цей клуб ви зможете знайти собі дружину, чоловіка чи просто друга. Сьогодні ми вміщуємо оголошення, автори яких не чекали відкриття клубу й написали нам. Усім, хто захоче дати подібну об'яву, просимо переказати в будь-якому поштовому відділенні на розрахунковий рахунок редакції № 002700202 у дирекції Укрсоцбанку м. Кі-

Я кохав дівчину, але вона мене покинула і я втратив віру в любов. Прошу мені допомогти знайти подругу життя. Надіюся на вас.

Василь.
Аб. № 001.

Я росіянин, мені 29 років. Майже 4 роки, як розлучився з дружиною, є діти. Досі жінки, яких знав, не хотіли мати міцну й щасливу сім'ю, їх цікавило моє матеріальне забезпечення. Але не втрачаю надії. Я спокійний, добрий, чесний, працьовитий, урівноважений. Маю намір створити сім'ю з жінкою чи дівчиною до 32 років. Якщо є діти, заміню їм рідного батька.

Юрій.
Аб. № 002.

З метою проведення спільної короткої відпустки познайомлюся з інтелігентним неодруженим чоловіком 25-35 років, котрий не п'є і не курить. Я висока блондинка без шкідливих звичок, незаміжня, із почуттям гумору, характер гордий, граю на гітарі й співаю.

Інна.
Аб. № 003.

ровограда, МФО 323293 13 крб. (ціна доступна всім, правда?), вкласти в конверт квитанцію про відправлення грошей і розбірливо написаний текст вашого оголошення. Коротко повідомте про себе все, що знайдете за потрібне, і так само стисло опишіть вимоги до майбутнього знайомого. Вкажіть свою зворотню адресу з індексом, повністю ім'я та по батькові, і ми безплатно перешлемо Вам усі листи, котрі надійдуть для Вас. За вашим бажанням Ваше ім'я можемо не вказувати.

Якщо Вас зацікавило опубліковане в газеті оголошення про знайомство, напишіть абонентові листа за адресою: 316050, м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36, редакція газети «Молодий комунар», клуб знайомств, абоненту №...

Ваш лист редакція так само безплатно переправить адресатові.

Хоча наша газета молодіжна, ми друкуватимемо оголошення людей будь-якого віку.

Трапляються випадки, коли абонентам пишуть несерйозні листи або навіть з образами. Щоб вони не потрапляли до Вас, ми могли б їх читати і залишати в себе. Але якщо Ви цього не хочете, то вкажіть під текстом Вашого оголошення «Прохання не читати». Тоді будете одержувати підряд усі листи нерозкритими. Можуть бути й інші умови нашої співпраці. Пишіть про все відверто.

Бажаємо Вам щасливих знайомств!

РОБОЧЕ МІСЦЕ — ПЛОЩА

Чергові робочі збори представників осередків міської організації Руху відбулися біля входу у міськвиконком. Чому? Справа в тому, що на попередньому своєму зібранні рухівці Кіровограда вирішили надалі збиратися біля міськвиконкому до того часу, поки останній не надасть їм приміщення. Заявка на це подана вже півтора року тому. Рух вимагає лише кімнату, куди можна було б зайти почитати свіжу пресу, зібратися на збори, куди б, врешті, могли б заходити люди, щоб одержати якусь інформацію про справи Демблону чи роз'яснення того, що їх зацікавить. На жаль, такої кімнати поки що не знаходиться.

С. БОНДАР.

ШЛЯХАМИ ЦИБУЛІВСЬКОЇ СОТНІ

Вони закінчили свій похід під валами фортеці святої Єлисавети, схиливши малинові і національні синьо-жовті знамена, поклонилися праху тих козаків, на чий ніс царська імперія засновувала наше місто. Їх було дев'ятеро — двоє дорослих і семеро юнців, ще шолоп'ярі. У червоних шароварах, вишиванках, зеленіх і синіх полках, чорних шапках із шилками. Із шаблями при боці, з пістолями.

Курін «Галицької Січі» прослідкував од залізничні центральні вулицями міста, поклава палахкотючі троянди до пам'ятника Т. Шевченку й до меморіальної дошки В. Винниченку на Будинку офіцерів, колишній гімназії.

Ось тут наш кореспондент зупинив козаків і попросив відповісти на кілька запитань організатора походу Сергія Орла:

— Пане курінний, як почувастесь на фініші своєї подорожі?

— Зморилися трохи, підбились (одного джурку змушені були залишити в таборі, в селі Цибулево — натор ногу), але гляньте — усміх на юних ликах.

— Слово-друге про сам похід, мету його...

— Він проводиться в рамках всеукраїнського походу «Козацькими шляхами», присвячений 500-річчю виникнення запорозького козацтва. З Тисменицького району, що на Івано-Франківщині, ми потягом приїхали до станції Фундуклівка, потім добрались на 2 липня до Чигирини, однієї із козацьких столиць, звідти власне й почався наш похід через Суботів (село Б. Хмельницького), Цвітне, Гутинцю, Веселий Кут, Цибулів. Одвідуємо історичні місця, зустрічаємось із людьми, розповідаємо їм про минулину.

— Здебільшого це ваша, Сергію, робота?

— Так, я історик за фахом, закінчив Кіровоградський педінститут, родом із Цибулевого, що на

Знам'яниці. Завжди був небайдужий до нашої минушини, і намагався робити все, аби й інших змусити задуматись: хто ми, звідки, і чий є діти?

— Задумуються земляки?

— На жаль, доводиться констатувати протилежне. Заходимо в село Любомирку: «Хто заснував село? Чому воно так називається?» А Бог його знає. Отака відповідь. Знищувались церкви, осередки духовності. В Циті, — таке майже в кожному селі спостерігали. В Цибулево було дві церкви, одну ось зовсім недавно знесли, на місці козацької церкви тут зараз риють котлован під майбутню будівлю. Так само недавно спалили залишки церкви Святої Покрови в Цвітному...

— Невже одні печальні враження від походу?

— Ні, чому. Нас радо зустрічали люди. Частували в дорозі. До розмов охоче ставали, про Галичину розпитували. Однією з місій нашого походу, до речі, є єднання українського народу, зближення Заходу і Сходу нашої України.

...І в Цибулево, і в Кіровограді галичан супроводжували козаки з товариства «Буго-Гардівська паланка», нещодавно створеного в Кіровограді. Галичанці запросили кіровоградських козаків одвідати Прикарпаття. Чи відбудеться такий похід? Дай Боже. А те, що галичани й степовики незабаром знову зустрінуться — це без сумніву. На Запоріжжі в першій декаді серпня, де святкуватиметься п'ятисотлітній ювілей народження української демократії.

Наш кор.

Троє постових міліціонерів біля кубинського посольства у Москві здійснили у своїй будівлі брідзули із балонним і нервово-паралітичним газом. Як потім з'ясувалось, вони просто хотіли випробувати на собі його вплив. Двоє відлучились дію. Третій — виліз на дах, прямо в вулицю. Там його і знайшов працівник посольства.

У Ростовській області знову лютує сексуальний маньяк. Його жертвами, на цей раз, стають жінки в чорних колготках. По місцевому телебаченню до населення звернувшись працівники міліції і психіатри. Перший запропонував 10 тисяч тому, хто допоможе знайти злочинця, другий закликав убивати злочинця до його гарантування при цьому повну анонімність (аналіз сносних злочинів показав, що маньяк страждає рідкісною сексуальною патологією).

Після телепередачі убивця не відгукнувся. Зате психіатри вирішили «здатись» чоловік, котрий для того, аби сексуально збудитись, убивав... котів. Тільки страх перед тим, що слідом за чотиринигоми він почне убивати двоногих, примусив чоловіка звернутись до лікаря.

Глава Ватикану папа римський Іоанн Павло II дав згоду митомірським католикам, які запросили його, відвідати Митомир у 1992 році.

Історики розвінчали ще одну легенду — на цей раз про героя громадянської війни Щорса. Свій початок вона бере з 1935 року, коли відбулась відьма зустріч Сталіна з радянськими діячами культури. Під німець зустрічі «великий вождь» звернувся до Довженка із запитанням, чому в російського народу є свій Чапая, а в українського нема. Олександр Петрович натіяв зрозумів. Об'єкт для «герої» був знайдений в особі червоноармійця Щорса. Ніяких подвигів він не здійснював і знаменитим червоним командиром не був. Насправді ж, командував невеликим загonom, до того ж був пійманий на махінаціях («оприбутував» вагон з хлібом у голодному Петрограді). Загинув він, як сказано в енциклопедії, дійсно у 1919 році, але не в бою, а від нуль свого бойового товариша, у котрого відбив дружини.

Свої висновки історики підтверджують знахідками в архівах документів.

С. ОРЕЛ.

МАЙЖЕ НАЙКРАЩІ

Як ми вже повідомляли, 6-7 липня на Заводській автомототрасі обласного центру відбувся чемпіонат СРСР з авторалі на автомобілях типу «багі». В змаганнях взяли участь понад 100 спортсменів — членів збірних команд України, Росії, Латвії, Молдови, Естонії, Білорусії, Казахстану, а також із Москви, Ленінграда та Києва. У складі збірної нашої республіки виступили майстер спорту Валерій Марченко, кандидат в майстри спорту Олександр Червоний та Сергій Борщ, спортсмен-першорозрядник Вячеслав Сокур. Усі вони показали непогані результати.

У загальнокомандній першості перемогу здобула збірна Росії, на другому місці — українські автогонщики, а «бронза» дісталася спортсменам Латвії.

На знімках: на трасі змагань; нагородження переможців: Даниїс Зилгінс — переможець у класі 1300 куб. см (автомобіль «Жигулі»).

Наш кор.

Фото О. КОЛОМИНОВА.

НАШІ — В КИЄВІ

У Державному музеї літератури Міністерства культури УРСР, що в Києві, відкрилася республіканська виставка декоративно-прикладного мистецтва та творів майстрів-умільців. Вона проходить у рамках III Всесоюзного фестивалю народної творчості.

Серед робіт численних майстрів із різних куточків нашої республіки представлені і твори наших земляків. Це ілюстрації до українських народних пісень Л. Г. Зоріної, серветки, рушники, доріжки майстрів традиційного народного мистецтва Н. В. Саули (обидві з Новгородки), вишиванки самодільних вишивальниць Е. С. Іванової та Ф. Г. Будурової з Вільшанського району, В. О. Журавської та С. І. Рукної з Компанії, Н. І. Шутан з Малованківського району.

В. ГРИШИН.

«Слово» прочитаєте біля Шевченка

Майже два роки пройшло з того часу, як у Товаристві української мови ім. Т. Г. Шевченка (нині «Просвіта») виникла ідея встановити біля пам'ятника Шевченку, у центрі міста стаціонарні стенди для газет «Літературна Україна», «Слово», інших ви-

дань, що не оминають питань національного відродження.

Дозвіл міської влади було одержано давно, та все щось не виходило. Час втрачено. Скільки цікавих публікацій, що багато зробили б для самоусвідомлення народу пройшли

позв увагу кіровоградців, непередплатників цих видань.

І все ж, краще пізніше, ніж ніколи. Стенди нарешті встановлено. Уже навіть хтось встиг порвати останній номер «Літературної України».

С. ОРЕЛ.

Флоріда за 1.5 крб.

З дзеркалами, інкрустацією та іншими ремонтними нововведеннями готується прийняти глядачів наступного тижня кіровоградський кінотеатр «Комсомолец». Він постане не тільки в підсвіженому вбранні, а й у новій якості — самостійним, незалежним од обласного «Кіновідеопрокату» підприємством. Правда, по інстанціях ходять документи, породжені небажанням відпускати кінотеатр «Комсомолец» же вважає, що зможе без усякого керівництва згори закупляти та реалізовувати фільми й за це жити.

В основному, судячи з афіш останнього часу, він користується товаришом, пропонуванням радянським мультимільйонером І. Тагі-заде. Це майже стопроцентно американська інюпродуція, більша частина якої — маюлатура (мокило, контрабандна) на зразок «Пляжних дівчат», «Ніколи не говори ніколи» і «Шини — королева джунглів». Зрідка промайне оголошено-риваний радянський бойовичок. Фільми Італії, Франції, Англії, Німеччини, Японії, не кажучи вже про інші країни, тут практично не появляються.

Стрічки «Комсомолец» частково гамують у радянського глядача спругу мандрівок. У часи, коли і в Болгарію треба за долари їхати, асього за півтора карбованця можна півтори години зирити на Флоріду, Нью-Йорк чи Каліфорнію. У зв'язку з цим пропонуємо підлагодженому кінотеатру обновили й назву на «Американський комсомолец». І звучало б незвичайно, й відображало б тематику виводу, і зберігало б разом з тим попередні традиції.

І. КУЗНЕЦОВА.

Ні тигра, ні лева...

Пролунав останній дзвоник, і десятки, а може, й сотні різнокольорових вогників заблищали на арені, оркестр заграв знайому мелодію циркового маршу і до тебе вийшла артистка: акробати, жонглери, силачі...

Десять приблизно так ми змисли ще з дитинства зустрічатися з цирком. Ось і телер до нашого міста з'явився Московський цирк. За ці дві години глядачі могли побачити багато виступів, але, як на мій погляд, то цирк бідний: не було ні повітряних гімнастів, ні жонглерів, не приїхали до нас ні тигри, ні леви, ні багато інших тварин, без яких не обходиться жоден цирк. Щодо номерів, то деякі з них, як кажуть, ще «кисирі» і над ними треба працювати, і костюми артистів теж могли б бути кращими.

Але ця критика стосується не всіх, тому що кілька номерів були блискучими. Наприклад, група «Молодість», яка виступала на турніках: шість сильних, підтягнутих хлоп'ят показали найвищий клас. Один з них був одягнений клоуном і, мало того що йому треба було перевертатися, крутити сонце і виконувати ще якісь трюки, все це повинно було ще й розсмішити глядача, що вдалося. Ще був чудовий номер з козбоями, а дівчина була як справжня розбійниця. Вона скакала на конях з пістолетом в одній руці і з нагайкою в другій. Треба сказати, що всі нечисленні тварини були чистенькими і гарненькими.

На одній з перших фотографій, зроблених дружиною колишнього посла США в СРСР Ребенкою Метлон у Мінську майже тридцять років тому, були зображені білі гуси на фоні чорнозему. Тому і в останній свій приїзд у столицю Білорусії для передачі дітям благодійних дарів білі Метлон вирішила зробити своєрідний символічний знімок — сфотографувати таних не білих гусей на тій же родючій землі. Однак виявилось, що це не так просто. Немало часу витратили дружина посла і її супутники для пошуку гусей. Навіть у ботаничний сад заходили, але — безрезультатно. І тільки по дорозі до розташованого за містом аеропорту Мінськ-2, недалеко від шосе помітили тих, кого шукали...

Що буде ще через тридцять років, сказати важко...

(За матеріалами періодичної преси).

3 тис.

Чотири дні у Кіровограді тривала першість центральної ради МПФСТ «Молодь» із шосейних велогоним серед юнаків 1975—1977 років народження. Загальною командою перемогу за сумою усіх видів здобули гонимці Миколаївської області, спортсмени Кіровоградщини — на сьомому місці. Найбільш едало у нашій команді виступив вихованець тренера ДЮСШ обласної «Молодь» Віктора Тарасенка учень Кіровоградської середньої школи № 19 Павло Кондратенко. У гонці критеріуму на 40 км він виграв один проміжний фініш і зайняв 7 місце. Інший вихованець В. Тарасенка, учень Кіровоградської середньої школи № 11, Максим Третьяков показав одинадцятий результат.

Та справжнім відкриттям першості став виступ миколаївського гонимця Михайла Халілова. У номіналі з чотирьох видів програми він ставав призером. Причому двічі, на дистанціях 20 і 100 км, був першим.

В. ІЩЕНКО.

Рада турбується про мову

Відбулося засідання постійної комісії обласної Ради по народній освіті, науці, культурі і спорту. Головував народний депутат УРСР В. Е. Панченко. Серед інших розглядалося питання про хід виконання в області «Закону УРСР про мови в УРСР». Про хід виконання Закону інформували керівники освіти, культури, побутового обслуговування, торгівлі, автотранспорту області. Виступили представники громадсько-політичних організацій.

Вирішено провести в листопаді науково-практичну конференцію «Функціонування української мови в області». Попередньо планується провести соціологічне дослідження. Створено оргкомітет по підготовці конференції.

Комісія рекомендує засобом масової інформації області регулярно інформувати читачів про хід виконання Закону. Обласному виконавчому відомству рекомендується відновити роботу комісії виконавчого органу, яка б контролювала виконання статей Закону.

Наш кор.

Успіх Вікторії Лозинської

Підведено підсумки Республіканського конкурсу на кращу методичну роботу з науково-технічної творчості серед працівників позашкільних установ та професійно-технічних училищ.

На розгляд журі було подано 26 конструкторських розробок, 15 методичних посібників, численні матеріали з досліджень та програми гуртків з технічної творчості. Активну участь в конкурсі взяли працівники народної освіти області, роботи яких виконані на високому науковому рівні і мають практичне значення. Серед них — керівники авіамоделювальної гурткової станції юних техніків О. М. Денищук, вихованці якого неодноразово ставали призерами республіканських змагань, методист цієї станції колишній військовий інженер П. О. Васильєв.

Переможцем конкурсу стала методист Маловисільської районної станції юних техніків В. В. Лозинська — автор буклету про свого колегу, керівника судномодельного гуртка І. Ю. Кудря — людину, безмежно віддану дітям.

Рішенням республіканського журі нашої землячки присуджено перше місце та вручено грошову премію.

А. САРЖЕВСЬКИЙ.
м. Кіровоград.

ВЕДУЧИЙ ПОВИНЕН ВЕСТИ

РЕПЛІКА

Увечері 1 липня Кіровоградське телебачення приготувало глядачам області приймний сюрприз. За «круглим столом» відбулася презентація ПДВУ, тобто Партії демократичного відродження України, нової політичної організації, осередки якої створено вже і в нашому краї. Подія вельми примітна, коли зважити на те, що доміни наше телебачення ніяк не могло зв'язатися порушити табу, накладене «зверху» на всяку інформацію про діяльність політичних сил, крім КПРС. Будемо сподіватися, що це перша ластівка, яка ознаменувала собою прорив до політичного плюралізму і що нарешті перед глядачами відреконструюється Народний Рух України, і Демократична партія, і Українська республіканська партія, які мають на терені області свої осередки і прихильників.

Та не про це мова. Мова якраз про мову, яку довелося почути з екрана. Зокрема з боку ведучого (не «зовнішнього», а жаль, ні імені її, ні прізвища). Почалося все українською, як і належить в державі, що називає себе Україною. Та варто було одному з учасників, народному депутату УРСР Віктору Шишкіну, вголосити свою «партію» російською, як ведуча вмиг теж перейшла на російську. Так само вчинила вона ще з одним учасником «круглого столу» — із Саїт-Ловодським. Дивуватися цим товаришам не доводиться — вони це не настільки оволоділи державною мовою, щоб почувати себе в її стихії, як риба в воді — потрібен певний час. (Володимир Панченко якось зауважив, що його колега по парламенту ретельно вивчає українську і вже має обнадійливі успіхи. Що це можливе для будь-кого, було б лиш бажання, ілюструє й приклад Гриньова, росіянина з Харкова, заступника Голови Верховної Ради). Тим більше викликає неприйняття такі метаморфози у ведучої, бо згадані товариші чудово ж розуміють українську і немає ніякого бар'єру в розумінні. Тоді чому ж запінається перед російською? Створюється враження, що ведучий просто хочеться поконкетувати своїми мовними знаннями і емоціями, похизуватися перед глядачем. А даремно. Ми сприймали це як зумисне підігрування партнерам, що, крім співчуття, нічого не викликає.

Ведучим телебачення треба пам'ятати, що саме від них залежить створення на екрані атмосфери української мови, що є одним з чинників здійснення Закону про мови в українській державі. Не треба підігрувати, спрощувати, поступатися і робити кроки назад, а впевнено і розумно вести за собою і партнерів, і глядачів. На те він і ведучий.

М. ПЕТРОВ,
учитель, ветеран війни і праці.

У менеджери? Завжди готовий!

Виконуючи рішення міського пленарного з'їзду про економічний захист членів організації з умових ринкових відносин, міська рада піонерської організації з 17 по 28 червня проводила табірні збори юних менеджерів. Мета зборів — відібрати слухачів майбутньої школи юних менеджерів, яка розпочне свою роботу з вересня цього року при обласному Паладі піонерів. 31 учень, переважно 6—7 класів, протягом двох тижнів вивчає англійську мову та етикет, авторську майстерність, стенографію — усього понад 15 предметів. Крім того, майже кожен день були конспекти на економічні теми. Дуже сподобалися дітям екскурсії в ІВЛУЦА, робота в кабінеті інформативних обласного Інституту вдосконалення вчителів, одноденний похід.

Швидко минуло два тижні і педагогічна рада назвала 21 учня — зарахованих до майбутньої школи юних менеджерів. Серед них були і свої переможці. Перше місце займає по всіх показниках наймолодший учасник зборів Віктор Турян (15 «б» кл. СШ № 34). Міська рада піонерської організації нагородила його путівкою в «Артем». Неабиякого відстав від Віктора Андрій Стрельбицький (7 «а» кл. СШ № 20). Він поїде до піонерського табору «Молода гвардія», що в Одесі. Десять учнів назвали намісниками в слухачі школи. До того додам, ми запрошуємо всіх бажаючих.

У вересні — другий відбірковий тур. А ці табірні збори стали можливими тільки завдяки спонсорам — комітету учасників молоді міськвиконкому, педагогам Паладі піонерів Н. К. Долгополовій, Ю. С. Головинській, Е. Я. Войничській, Н. С. Савченко, Л. І. Паліводі, В. В. Сичовій, Т. Б. Фондерану, Т. П. Витеню та добрим рукам майстринь і дівчаток школи № 5.

І. ВІНОКУРОВ,
голова Кіровоградської міської ради піонерської організації.

ЯК ВИЙТИ СУХИМ ІЗ ВОДИ

РАМПА

Кляті французи (запевняю вас, це говориться з шаленою симпатією до них) усе знають. Особливо, якщо це стосується п'янтаних ситуацій. Усе вони вміють, хитрі, чарівні, дотепні, цинічні, життєрадісні, темпераментні. Ох і заздрю ж я французам, тобто французам, зрозуміло, у яких парфуми від Ніні Річі, сукні від Діора, ліфчики від Кардена (чи, може, навпаки) і оптимізм від самого господи Бога.

Ви, шановні кіровоградці, не замислювались, чого ото наші театри вдарилися у французів? Ось і в репертуарі прекрасного творчого колективу Дніпропетровського російського драматичного театру імені Горького французький комедіографі належить досить серйозне місце. Втім, французьких авторів всього три, але вже після перших вистав залишається враження, що їх набагато більше. Можливо, театр, російський театр, підкреслює, надмірно зорієнтований на західну драматургію. Ну що ж. Ви можете міркувати і так. Та все ж варто увійти в атмосферу театру. По-перше, репертуар гастрольний, а по-друге, треба дати і глядачам можливість забути про свої... бюстгалтери не від Діора... Перепрошую за деякі грубості в парламентській епохи, се ля ві, як кажуть ті ж французи і мають рацію.

І ще раз перепрошую за таку довгу передмову, а мова наша піде про виставу «Сімейний уїкенд» за п'єсою Ж. Пуаре.

Все сміється над нашими недоліками: і те не так, і технологія не годиться. Он у французів теж літаки ламаються. Бідний Стефан! Він так довірився техніці, що ніяк не сподівався на повернення мадам Софі. Тільки-но зібрався лягти в ліжку з чарівною Жюлі, як раптом не інше, як нечиста сила принесла блага вірну. Саме з тої причини, що техніка підвела. Боже мій! Але спокійно. На те вони й французи.

Щоб зрозуміти би у даному випадку наш співвітчизник? Правильно. І я так думаю. Написав би депутатський запит. Мовляв, народ нас не зрозумів. А що робить француз? Ой Француз виходить сухим із води. Яким чином? Про це я вам не розповім. Не так багато кіровоградців астигло подивитися «Сімейний уїкенд». І залишилися з носом, відмовивши собі у насолоді стати співучасниками веселого дійства. Ситуації, в якій потрапляють Стефан, Жюлі, Софі, інші герої витонченої французької комедії і справді дарують глядачам чимало сюрпризів. Просто голова обертом іде від тих несподіванок, які принесла героям цілком безвинна спроба амурної пригоди п'ятдесятилітнього Стефана. Актор А. Вешніков грає з яскраво-комедійною ключі. Пластичний, рухливий, він заповнює собою всю сцену, шаржуючи іноді аж до непристерженості.

Досить чутлива до партнера Л. Бондарева. Її Жюлі може бути і пай-дівчинкою, і мідмузель, що знає собі ціну, і особою цілком екстравагантною. В останньому випадку вона ніби засвічує нам портрет своєї мамаші в молодості, з її сексуально-нечасними комплексами. Поява Марлен-Люсьєн (заслужена артистка УРСР Е. Корсунь) вносить у виставу ще більше екстравагантності. Вульгарна, нумедна, недалеко Марлен зовсім не зла, а коли треба, то й розчулити може. Актори грають комедію Ж. Пуаре з великою насолодою. Режисер С. Чулкова, відчувачесь, їх не стримує, дозволяє фантазувати, імпровізувати, веселити.

Ну, а мадам Софі? Її, мабуть, у першу чергу треба було згадати. Заслужена артистка Каз. РСР М. Кудіна грає французьку. І цим усе сказано. Це зовсім особливий тип жінки, що вміє прикинутися дурненькою, коли їй це вигідно. І кождь носа не підточить. А в тому, що мужики вміють ви-

ходити сухими з води, головна роль належить їй, чарівній, в міру легковажній французівці.

Вистава «Сімейний уїкенд» здатна викликати не тільки сміх, хоч не будемо применшувати: сміх нам сьогодні дуже потрібний. Скільки можна хмурити чоло. І все-таки, автор, а за ним і театр, зовсім не думають сміятися над людськими почуттями, над необхідністю берегти сімейний затишок, спокій. Навпаки. Саме в ім'я сімейної злагоди і вирішила мадам Софі провчити свого чоловіка. Скажу чесно, п'єса «Сімейний уїкенд» не нова, доводилось мені бачити інші постановки, але мене не полишало враження, що мадам Софі вчинить якимсь несподівано. Хоч і розуміла всю наївність подібних сподівань.

Серед безперечних досягнень вистави слід назвати сцену графію А. Пенковського. Відчувається, що актором легко рухатися серед цих декорацій. А ось музичне оформлення вистави (Н. Чернявський) такого ж враження не справляє.

На закінчення я хочу сказати ось про що. Дніпропетровський російський драматичний театр імені Горького приїхав на гастролі у дуже важкий час. Не місце зараз виставляти рахунок управління культури сусідньої області, що «вишпунули» театр на гастролі та ще й у липні, коли Україна жниве. Але бачити незаповнений зал на виставах, повірте, дуже боляче. І тому я ще раз звертаюся до кіровоградців, до молоді, насамперед. Допоможіть цьому колективу. Його чесні і щирі вистави несуть добро. В той час, коли кінематограф, література, естрада, а почасті й театр заповнилися «порухами», вистави дніпропетровців вражають почуттям міри і танту. І тому я звертаюсь до наших молодих (і не тільки) читачів: станьте його глядачами.

В. ЛЕВОЧКО.

БАЛ В «ОЛІМПІЇ»

Фріда — чарівне інтернаціональне немовля. Її батько громадянин Анголи Жак Наспленту, мама арабка з Демократичного Йємену Гохара Обсейд Махмуд. А народилася Фріда під небом України. Кіровоград познайомив майбутню медсестру Гохару і студента КІСМУ Жака.

Познайомив і допоміг стати найближчими людьми. Цього року Гохара закінчила кіровоградське медичне училище. Ми познайомилися з нею на традиційному випускному вечорі, що проходив у «Олімпії». 34 випускники з 18 країн прощались нині з Україною. Студенти з Малі, Нікарагуа, Мадагаскару, Ефіопії,

Танзанії, Гани, Гвінеї-Бісау, Сьєрра-Леоне, Анголи, Мозамбіку, Сирії, Йорданії, Лаосу, Монголії, Йємену танцювали прощальний вальс в «Олімпії». Вечір був гостинним і урочистим. Заступник голови міськвиконкому В. О. Ткаченко звернувся до присутніх з напутнім словом, але не казенно, не вимушено, а від усього серця. Валерій Олександрович пригадав свої студентські роки. Молодість це завжди молодість. Незалежно від кольору шкіри і расової приналежності всі ми любимо, мріємо, виношуємо плани на майбутнє, будемо позитивні, дружимо, як друзі, лише

у молодості. І в цей вечір присутні могли присягнути один одному: я ніколи тебе не забуду. «Я вас ніколи не забуду», — говорила О. В. Журавльова, координатор роботи з іноземними студентами міськвиконкому. — За ці роки скільки хороших і, взагалі, різного було у нашому з вами житті. Ведуча «олімпійської» програми, організованої спеціально для випускників, Тетяна Непомняща, намагалася висвітлити, чим же кожному з них Кіровоград запам'ятався найбільше. Відповіді були різні, та майже у кожній з них звучало одне й те слово: дружба.

Наш кор.

У Знам'янці, біля парку...

У райцентрі шість шкіл. Всі, крім згаданої, російськомовні. Певне, жителі забулися чийх дідів вони онуки і слухняно підтакували тим, хто нехтував наше, українське. Одна лишень перша школа не втрачала віри, що рано чи пізно, а ще ходитимуть сюди переймати досвід.

Директор Анатолій Дмитрович Яровий радо розповідав, як сьогодні його вихованці тримають першість на багатьох олімпіадах, конкурсах,

змаганнях. І не лише в місті, — на обласному рівні теж. Не знаємо, велика чи не дуже заслуга Анатолія Дмитровича як директора, але з того періоду, відколи він очолює педколектив (1983 рік), в ньому з'явилися два відмінники народної освіти УРСР: учитель-методист Л. Т. Олефірова і вчитель В. О. Кравцова.

Школа росте. Матеріально аж надто слабка, а росте. Ідеї важко-важко атлюються через одну й ту саму причину —

постійна нестача коштів. Допомогають шефи заводів «Акустика». Його можливості теж обмежені — однак, щось та дають інколи. Хочеться ж більшого. Приміром — оформити кабінет народознавства. Зробити це взялася вчитель української мови та літератури Галина Григорівна Лисенко. Взятися й зразу зупинилася: де ж взяти кошти? Усе решта під силу колишній випускниці першої школи.

— Як би добре було мати у кабінеті куточок

ПРИМОСТИЛАСЯ ЄДИНА НА ВСЕ МІСТО УКРАЇНОМОВНА СЕРЕДНЯ ШКОЛА № 1. СТАРЕНЬКА НА ВИГЛЯД, ОБШАРПАНА ДОНЕДАВНА НЕУВАГОЮ ПРАЦІВНИКІВ УСІХ РІВНІВ.

з експонатами, які б повідали учням про традиції наших предків, про обряди минулих років. Знаю як робити, хочу, колеги підтримують. От чим за роботу розраховуватися?

Справді, чим? Школа ця хоча й відома скромними вихованцями, а все-таки знаходиться на периферії. Певне, років двадцять — п'ятнадцять тому її теж вважали не перспективною. Не те щоб сюди когось (перевіряючи високі ран-

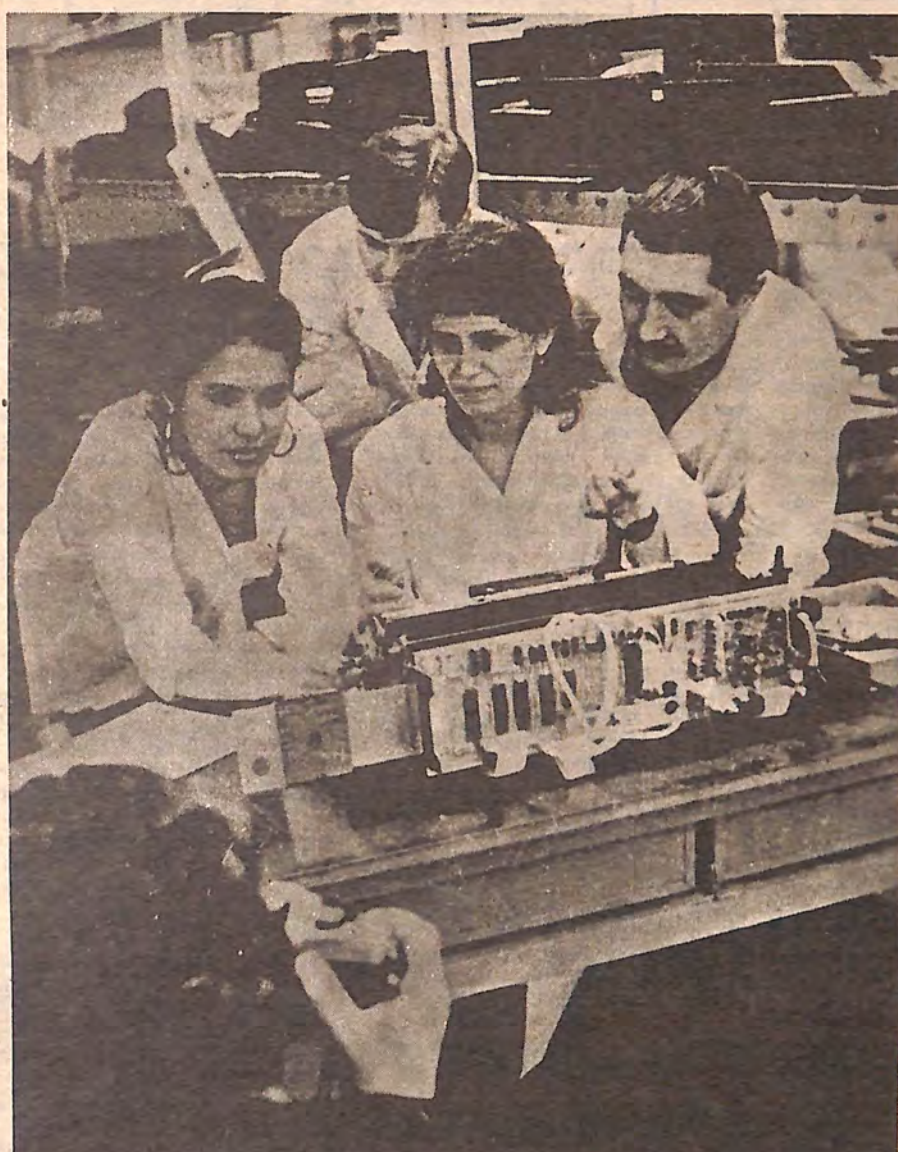
гів, гостей міста) водили, тут... дорогу до школи нормальну не вимостять. Коли балотувався, свого часу, в цій місцевості на виборах нинішній голова міськвиконкому, обіцяв сприяти. Зараз теж обіцяє. Йому, до речі, ві-
рять.

Вірають тут всі ще в одне «чудо» — що колись та приборуть смітник. Так-так, смітник. Отак, вийдете зі школи — і прямо в парк втрапите. Наберете повітря повні груди, думаючи, що во-

но чисте від розкішних дерев, а тут і запахом відчуєте. Прямо з іншого боку за якихось декілька кроків красу парку псує смітник. Жажлику псує смітник. Аж моторошно стає: видно, що сміття звозилося машинами. В парк. Гірямо під школу. Оту, одну-єдину україномовну на багатотисячну Знам'янку.

І ніхто не помічав. І ніхто не помічав. Чи, може, помітять?

Ю. ДЖЕРЕЛЬНИЙ.

На Кіровоградському об'єднанні «Друкмаш» розпочато виробництво нової електронної друкарської машини за ліцензією фірми «Роботрон» (Німеччина). Щоб налагодити випуск цієї продукції, молоді регулювальники Олена ДЕМУН, Ігор ХЛЕБОВИЧ, Ганна ДОРІЗ та Олег БОРИК побували в Німеччині на місячних курсах. Фото В. ГРИБА.

ПОЗЕЛЕНІШ МИМОВОЛІ

Любителям жабів на екрані і в житті, напевно, сподобалася б конференція «Екологічні проблеми Донбасу», яка проходила в Горлівці під головуванням «головного зеленого» України доктора наук Юрія Шербака. Бо там навіть бувалим було від чого здригнутися. Виявляється, тільки один (!) відсоток води, яку п'ють люди на Донбасі, повністю відповідає нормальним стандартам. А 30 років життя у Маріуполі (1,400 кг шкідливих викидів на людину щорічно) еквівалентне прийняттю 18 бер. Донбас же у цілому найзабрудненіший регіон Європи.

«ОЙ, ЗЕЛЕНЕ ПОЛЕ, ЧОМ ТИ ПОЧОРНИЛО...»

Нещодавно, дякуючи зусиллям гурту киянських і чернігівських козаків під керівництвом заступника голови республіканського товариства охорони пам'ятників С. Заремби, нарешті, впорядковані 69 могил єдиного на Україні козацького некрополю. Тут, на території Тернопільської області, в 1648 році під час битви під проводом Максима Кривоноса за Кременецький замок полягло три тисячі козаків. Уже четверте століття зберігає курган пам'ять про борців незалежної України.

«І ЧУЖОМУ НАУЧАЙТЕСЬ, Й СВОГО НЕ ЦУРАЙТЕСЬ...»

Українська трудова еміграція за кордон зачиналася ще сто років тому. Схоже, у наш час щось подібне відбувається навпаки. Відомий професор з США Роман Воронка вирішив рік прожити в республіці, викладаючи математику в Київському політехнічному інституті. Разом з ним «на роботу» приїздить ряд відомих українських вчених Заходу. Їхня праця у вузах сприятиме підвищенню рівня знань студентів із спеціальних дисциплін і, як це не дивно, з української мови.

КАМІНЬ В ІХ ГОРОД

Обладнання і технології обробки граніту, мармуру, дорогоцінних і напідорожніх каменів були представлені на Всесвітній виставці природного каменю в Каррарі (Італія), в якій брало участь більше 150 країн.

Особливу увагу відвідувачів і учасників виставки привернув граніт «Россо-Україна» родовища «Капустянське» Кіровоградської області. За кордоном до недавнього часу він був широко відомий під назвою «Россо-Сантьяго» (в інтересах комерції його йменували по аналогії з провідною фірмою світу; зараз же престиж «українського походження» переміг). На сьогодні це найдорожчий граніт: на світовому ринку вартість 1 куб. м. «Россо-України» досягає 800 доларів. Для порівняння: вартість граніту інших видів не перевищує 450 доларів за куб. м.

Так що, поменше розкидаймо каміння, більше отримаємо валюти.

БОЦМАНЕ, ПОСТУПІТЬСЯ МІСЦЕМ ДАМІ!

Хоч і співає група «Любе» у відомій пісні про Америку: «Екатерина, ти була неправда», та члени колегії обласної орга-

нізації Українського товариства охорони пам'ятників історії та культури вважають своїм патріотичним і моральним обов'язком пам'ятник Катерині II до 200-літнього (1994 рік) ювілею Одеси відновити. Нагадаємо, що його було встановлено до 100-річчя міста, але потім на цьому ж місці увічнили пам'ять моряків броненосця «Потьомкін».

Так що прохання до Миколи Расторгуєва: передивитись текст пісні, інакше для одеситів «Любе» буде нелюбе.

ЗА ЩО КУПИЛИ, ЗА ТЕ Й ПРОДАЄМО

Як повідомив Банк Литви, валюта у населення не тільки скуповується, а й продається. При скупці за долар США виплачується 32 крб., а при продажі — 34,25 крб., за марку Німеччини відповідно 18,30 крб. і 19,58 крб., за англійський фунт стерлінгів — 54,20 крб. і 57,99 крб.

НОВИЙ МЕШКАНЕЦЬ НЕЗАЛЕЖНОЇ ЛИТВИ

Як же здивувався і зрадів водночас наглядач лісництва Гражуте, що в Литві, Пятрос Обелявічюс, коли помітив під час обходу угідь сліди бурого ведмеда. Цей факт підтвердили й працівники охорони навколишнього середовища краю.

Сміємося над ведмедем, що неповороткий, а він от швидше декого почув, де волею пахне.

НЕ СПРАЦЮВАВ «БУДИЛЬНИК» — СПРОБУЙ ШПРИЦА

Анатолій Кашпировський — постійний учасник теле- і радіомарафонів, котрі збирають допомогу для відновлення здоров'я постраждалих від чорнобильської катастрофи, організував ще одну благодійницьку акцію. Він придбав за кордоном 100 тисяч одноразових шприців і передав їх лікувальному закладом України.

Парламентська комісія розподілила дар серед лікарень Ровенської області і Києва.

А СУДДІ ХТО!

Конфузом для Чернігівського суду закінчився перший день слухань по справі випускника істфаку місцевого педінституту В. Дуплика, котрий звинувачується в ображенні честі і гідності Президента СРСР. Підсудний, член Демократичного Союзу України, спираючись на Конституцію УРСР (ст. 90), Основи кримінального законодавства (ст. 11) і Закон УРСР про державну мову висунув цілком законну вимогу вести справу українською мовою. Та виявилось, що засідателі нею не володіють, а викликаний перекладач не з'явився.

АМЕРИКАНЦІ І НЕ ПОМІТИЛИ

З честю вийшли з ніякової ситуації харків'яни. Невідомий зловмисник вкрав будинок міськвиконкому з нагоди приїзду до Харкова делегації із міста-побратима Цінцінаті (США). Запасного прапора, як водиться, не виявилось, проте в місті знайшлися умільці, котрі за ніч пошили точнісінько такий.

За даними інформаційного агентства «Евро-ІКС».

СКІЛЬКИ КОШТУЄ ЛІТО?

ТАКОГО літа в Олександрії школярі ще не пам'ятають. Такого літа тут ніхто ще не бачив. Веселе й гамірне щорічно, нині воно в'яле, пригнічене і сумне. Тихе-тихе, аж занадто. Ото довгождана після цілорічного навчання літо.

Не чути на багатьох шкільних подвір'ях дитячого сміху. Не чути з однієї причини — нема минулорічних таборів праці й відпочинку. Зросли ціни, і, як наслідок, таборів не стало. А заміський табір «Чайка» ВО «Олександріявуллія» на 310 місць усіх бажаючих не вмістив...

Багато підлітків приходить цими днями в Олександрійський міський комсомолу з проханням допомогти влаштувати їх на якусь роботу. Звичайно, не всім вдається запропонувати те, що хочуть старшокласники, але грає же щоб вони трудилися, ніж шукали в місті приглед.

Раніше олександрійські учні десь з сьомого класу з великим бажанням їхали в сільські табори праці й відпочинку. Допомогали колгоспникам, їздили на екскурсії, проводили вікторини, різні спортивні змагання. Тим щасливикам, котрі побували в таборах, є що згадати. Сьогоднішні згадують інше літо. Прикро, що не зуміли дорослі завчасно подбати про дітей, що й село не сказало свого слова. Хоча, впевнена — допомоги й воно потребує. Як потребують її сьогодні й ті, хто не потрапив в неіснуючі через велику плату табори.

І. СЛОНЬ, Олександрійський міський комсомолу.

Шлях до храму один

Рік тому серед липня наша Верховна Рада прийняла Декларацію про державний суверенітет України. Того дня в залі засідань, де постійно кипіли і кипіють пристрасті, панувала незвичайна однотайність. Це говорить лише про одне: і комуністи, і республіканці, і демократи зрозуміли, що іншого шляху, крім незалежності, для України немає. Несправедливо довгий і страшний шлях пройшла Україна до тільки розуміння(!) її дитини, тобто нас з вами, необхідності її державності. Але й це лише краєчок — лише росинка порівняно з тим шляхом, який попереду. Ми дивна країна — маємо відповідний рівень цивілізації, і лише наприкінці XX сторіччя серйозно ведемо мову про державність. Так сталося...

І все ж, коли начитавшись старих історичних праць, не друкованих десятки років, не перестаєш дивуватися: як можна було народ, який в XVI—XVII сторіччях вивірив цивілізовану (як на той час) державність — згадайте Запорізьку Січ, Конституцію Пилипа Орлика; мав високий рівень освіченості, демократичний устрій; народ, що мав чи не найбагатші у світі землі і має й досі багату пісенну спадщину; як можна було цей народ відвернути від обраного демократичного шляху, позбавити національної гідності власної історії. Напевно, не дарма кажуть — який народ, такий і уряд. І тільки зараз, відколи прокинулася національна самосвідомість, і ми починаємо відчувати себе, справді, народом — носієм влади, потрохи, часто боязко, починаємо втручатися у державні справи.

Скільки вже витрачено урочистих слів про підвищення добробуту селян! І, справді, якщо взяти село 20—30-х і сьогоднішнє — зміни відбулися великі. Нїбито й є підстави похвалити радянську владу. Сьогодні, якщо колгосп не до кінця збанкрутував, то в селах і асфальтові дороги є, і хати в колгоспників, особливо хто молодший, і при силі — як дзвін, на 5—6 кімнат. Але якщо ціною! Хочеш побудуватися — йди проси в голови будматеріали, а голова схоче дати, а схоче й не дасть. Не обійдешся без того, щоб не вкрасти щось. Та що там «не обійдешся»? У багатьох колгоспах це норма. Не вкрадеш — не проживеш. А крадеш і просиш, то хіба скажеш криве слово керівникові? Знаю навіть випадок, коли голові господарства завідувача сільським магазином доповідала, що саме вони одержали, і без його дозволу нікому нічого не продавалось! Ось вам і «всеобщее благоденствие». Хоч і не скрізь так, але схована під цим велика кривда. Бо загубили господаря, а з ним і особистість.

Є багато охочих кривду ту затопити кров'ю. Не раз доводилось чути: давайте автомати, підемо бити комуністів. І що з того вийде! На крові нормального суспільства не побудуєш. Маємо унікальний шанс добитися державності, справжньої демократії парламентським шляхом. Сьогодні в Україні твориться багатопартійність, утверджується вільнодумство, демократизується економіка. Разом із цими перемінами, думаю, повернуться до нас людська мораль, почуття правди і справедливості. А за ними й здоровий глузд хазяйський підхід. Без цього про який же добробут і багатство може йти мова? Хіба що з неба впаде! Адміністративно-командна система за 73 роки вичерпала себе. Вона розвалюється, тому й порожні наші полиці. А нормальні закони економіки ще тільки починають діяти. Єдиний вихід — дати їм більше простору. Боїмося капіталізму? Не без того. Рано чи пізно життя примусить забути про «ізм». Економісти нагадують: чим раніше почнете, тим менш болісно проходитиме цей процес.

Ось коли це збагнуть усі в республіці — від парламентаря до дворника, тоді можна буде сказати, що ми таки реалізуємо нашу Декларацію про державний суверенітет України. Ми вже стали на цей шлях і лише він приведе нас до храму — демократичної, суверенної України.

С. ОРЕЛ.

КОЗАЦТВО — одна з найславніших сторінок нашої історії. Сьогодні ми започаткуємо рубрику «Буго-Гардівська паланка», в якій розповідатимемо про Козацьке Товариство нашої області.

Козацьке товариство «Буго-Гардівська паланка» створювалося у найдемократичніший спосіб. Серед членів Товариства молоді й літні люди, робітники й студенти, комуністи й республіканці, демократи й безпартійні, депутати міської Ради, доктор філологічних наук, доцент КІСМУ.

наш прапор. Посвяту здійснив священик Української Автокефальної Православної Церкви отець Юрій, настоятель церкви святого Степана з міста Рівного, яке, до речі, в ті дні було буквально затоплене синьо-жовтим морем.

Діяльність нашого Товариства — то не тільки демонстрації, походи, поїздки. Наприклад козацтво допомагало викошувати траву, якої так багато цього дощового літа на базі Українського Товариства мисливців та рибалок. І допомогли, добре відпочили на березі ставка.

інок» та Комітету солдатських матерів.

Днями міські організації Руху, Демократичної партії України, та козацьке товариство «Буго-Гардівська паланка» звернулися до міськради за офіційним дозволом на встановлення 16 липня в День Незалежності України біля пам'ятника Т. Шевченкові — геніальному співцеві козацької Слави національного синьо-жовтого та козацького малинового прапора.

Хочеться вірити, що до більшості нашого народу та депутатів міської

Буде ПОЛК!

Отож соціальна база козацтва якнайширша, що цілком відповідає історичній традиції.

У лексиконі Товариства майже відсутні слова «партія», «фракція», «опозиція». Зате часто звучать «кіші», «паланка», «хуринь», «похід» тощо. Це же один прояв позапартійності козацтва, його прагнення до консолідації всього народу.

Два місяці існує «Буго-Гардівська паланка». Що ж у нашому активі? Участь у Першотравневій демонстрації, покладання вінків 9 травня до Могили Невідомого Солдата, поїздка в Берестечко для відзначення 340-х роковин битви, яка назавжди увійшла в історію України. Про поїздку до Берестечка хочу сказати окремо. Її ніяк не можна розглядати як «параду», бо буго-гардівці тут глядачами не були. Навпаки, ми були в самому центрі подій, адже забезпечували порядок біля церкви, де мав правити Службу Божу Патріарх Української Автокефальної Православної Церкви Мстислав.

Вважаю символічним, що саме в Берестечку, і саме разом з козаками Червонограда ми освятили

Прийнявши тимчасово за зразок статут Козацького Товариства Київщини, ми «досконалюємо його, намагаємося наблизити до запорозьких традицій. І це природно. Адже наш, як ми вже, на жаль, звикли його називати кіровоградський степ, завжди входив до земель Вольностей Війська Запорозького.

На найближчій Козацькій Раді, про дату проведення якої ми повідомимо окремо, я, як отаман «Буго-Гардівської паланки» хочу внести до Статуту такий пункт:

«Лихослів'я — явище органічно чуже українській мові, культурі та козацьким традиціям».

Адже всім відомо, що «запорозькі козаки» — не вживали матюки. Попереднє обговорення цього пункту показало, що майже всі — за. Ті ж, хто буде порушувати цей пункт, будуть каратися, в тому числі й матеріально — Козацька Рада вирішить чи буде це 10 карбованців чи 25, або й більше.

Щиро прагнемо до співробітництва з усіма прогресивними організаціями, в тому числі жіночими. Так, наприклад, до Берестечка з нами їздили представниці «Союзу укра-

Ради уже прийшло розуміння того, що це наші, українські прапори. Вважаю пророчими слова Івана Степановича Мазепи, який, говорячи про наші степи, сказав, що з них вийде справді вільна людина.

Недовго існує козацьке товариство «Буго-Гардівська паланка». Але дещо вже зроблено, інше — на меті. Зокрема приведення у порядок козацьких могил на території області, яка значною мірою співпадає з територією однієї з паланок земель Вольностей Війська Запорозького — Буго-Гардівської.

По районах Кіровоградщини (Мала Виска, Хмельове, Бобринець, Знам'янка) іде процес створення козацьких товариств. І хоч нас зараз у місті неповна сотня, я впевнений — скоро буде полк!

В. ЗАГАЦЬКИЙ, отаман товариства «Буго-Гардівська паланка», член президії обласної організації товариства української мови «Проміттьє».

На фото: біля церкви в Берестечку; освячено прапор Буго-Гардівської паланки.

Фото І. Корзуна.

УКРАЇНІ

1.

Ти, як Христос любила ворогів, котрі тебе прилюдно розпинали, ти прийняла і цих, нових богів, які без тебе вже давно б сконали. Ти знала недоуків-лайдаків, що брались лікувати пекельні рани, з долоні не виймаючи гвіздків, і у братерство, як у «дурня» грали. І я дивуюсь ширій простоті, таке й Христос не зміг би уявити: щоб, висячи у муках на хресті, своїм катом дорідний хліб родити. Я надто вже малий, щоб цяжи рвать, мені не зупинить вітрів свавілля: умію сіяти, та не втну орать... Пробач мені цей крик — це від безсилля.

2.

От і все. Розлетілись в гонитві за віком, кожен щось розшукав: той — сильце, той — капкан.

Хата співає пустою вибитих вікон, на долівці лиш листя танцює канкан. От і все. Розірвалось сув'язь природи. Схвменутися нікому — всі на місцях. Трафарети старезні, новітні підходи — все не те: у долоні іржавіє цвях. От і все. Ти дійшов цих жаданих пропорцій: твоїй нащадок в собі не впізнає тебе. Не забудьмо: ТУТ волю здобула лише стронцій, саркофаг не над ним, а сягас небес. От і все. Позмагались з ядерним віком, і Славу-утопленик сморід несе. Хата акрилася стріхою, начебто віком... От і все.

3.

Закоркована пляшка не втримала суть — не одна вже душа розговілася. І поки там десь віру до моргу несуть, ми не смієм підняти від трави лице, глянуть в чисту блакить, не відвізши очей, щоб відчуті, що на полі всі поруч ми, через міст перейти, не злякавшись нічим, не притиснувшись друга до поручнів. Щось не так, щось постійно за руку трима. Ми на порух не можемо зважитися.

Ігор ТАРАСЕНКО

До терезів історії черги нема, І не видно бажаних зважитись. Що ж, мабуть, це закон про відносність шкали: до батьків не звертаються сироти. Може кладку й не варто дощенту палити, просто небом усе переміряти?

4.

Світи мені, щоб темінь не взяла душі моєї у порожній пасма, щоб я, тремтячи, не чекав жала, але не гасни. Світи мені, щоб я не втратив глузд, читаючи усі новітні гасла, щоб я не спокусився на блиск облуд, але не гасни. Світи мені, щоб я не кам'янів, щоб я не забував, що є нещасні, щоб я не розбивав пречистих снів, але не гасни. Світи мені, щоб я не зупинився, світи до болю у очях, до спазми, світи тепер і після, як колись, але не гасни.

СОНЦЕ піднялось вже майже до зеніту. Наша редакційна «Волга» м'яко заколисуючи, пливе по асфальтовій полосі траси. Навкруги розімлілий від жару степ.

Та ось думки відволікає дорожній знак з написом «Помічна» — це кінцевий пункт нашого журналістського відрядження.

В цьому місті живе самодіяльна художниця Надія Іванівна Падурська. Недавно ми довідалися про те, що в м. Києві відбулась її персональна вистав-

цова. Реліна, Брюлова, Айвазовського, а «повісила Падурську». Правда, на відміну від перших вона не сєє в акуратних зашкленних рамках. Але на тлі кімнатної стіни мої роботи виглядають, мені здається, дуже гарно, хоч і тісняться одна до одної. Вони ніби заговорили по-новому і барви нові з'явилися. Є нові, яких ви ще не бачили.

А далі Надія почала розповідь про себе, про причини, які змусили її взяти в руки пензлі і фарби.

Складне і тяжке життя цієї талановитої жінки вмило опустило нас з неба міського життя на грішну

ній картині часточку своєї душі. Може, це надто високопарно, скажете, та я не боюсь високих слів. Добро і Правда — вони й справді високі поняття. І поки я малюю, я плачу і страждаю. І не дивуйтесь, що втомлююсь. Казав же древній: «Велико ли дело, работают лишь два перста, а болит все тело...». І чого йому треба, серцю: лікарі застерігають: «Не можна хвилюватись...». Боже, скільки вже тих хвилювань щоденно, коли за кожен крок комусь треба дати карбованця, щоб прожити на білому світі. Але з того часу, як на моєму шляху

НА СВОЇХ ПОЛОТНАХ

Я ВІЛЬНА, ЯК
БОГ

ка. Організаторами і спонсорами якої були наші німецькі друзі, паралельно придбавши і для себе кілька картин. А сьогодні й ми надіємось більш повно познакомиться з глибоко зворушливим і самобутнім живописом Н. Падурської.

І ось ми на порозі її квартири. Двері відчиняє невеличка привітна жіночка і радо запрошує нас до своєї маленької кімнати. Це одночасно спальня і бібліотека, художня майстерня і склад готової продукції. На кухні торохтів кришкою чайник, в якому закипав пахучий, настояний на квітах дерев'я та ягодах калини, чай. Хазяйка виявилась прекрасним знавцем лікарських трав. Зав'язалась невимушена розмова.

— Це я недавно познімала зі стін Перова, Васне-

землю, бо, за словами самої Надії, усі кудись біжать як несамовиті, ніхто нікого не бачить і не чує.

Надія говорила так емоційно, що скоро діалог перетворився в довгий монолог.

ІІ

Є МОЯ біда — мій живопис, моє малювання. Бо деякі думають, що це все робиться для втіхи і забави. І що так просто і легко води собі квачиком, а сам пісні співай. Коли ж я «воюю квачиком», то виключаю радіо, зачиняюсь і відгороджуюсь. Мені треба така дзвінка і ясна тиша, щоб усе, що зібралось у моєму серці, вихлюпнути і виплескати у форми і образи, виплести продовження свого «я», залишаючи на кож-

трапилися художник Володя Плітін та бібліотекар Елла Михайлівна Янчукова, з Кіровограда. Я боюсь померти, я хочу жити, бо мені є що сказати.

Якби мені ще хоч трохи силоньки, а здоров'я геть «на тонке пряде». Такі довгі безсонні ночі, нестерпний біль у ногах, кудись, як шалене, біжить серце. Я так хочу в оту хатку, що з'явилася у нас в с. Олександрівці, за 3 км звідси. Кляла і просила чоловіка не не туди, боже, тепер я тільки й виглядаю, коли він приїде та забере мене туди, щоб я, нарешті, полишила оцю кам'яну нору і побачила світ божий. А чері, — первозданий дух села... Я не можу надивитися зелені городини — рядки цибулі, петрушки, листочки редиски.

Все те, що я малювала з своєї хворої уяви, вийшло справжнім дивом. Я припадаю до цього дива. Повзу між рядками, знищую бур'яни, задеру голову, а наді мною не сіра, нудотна стеля, а висока голубина. Гудуть джмелі і бджоли в абрикосах, до запаморочення цвіт. Полежу між рядками, заспіваю, сходять нагідки, кручений панич, зацвіте бузок і вродять суніці. Я сяду за вкопаний столик під горітний кіт занадився до мене і дідждатися не може, конний, обіймає мене, як людина, а моркв'яний ніс ховно беззахисне, яке добре. Пиймав мишеня і несе мені; дивись, який я мисливець! Очі такі прозорозепошкодив...

...Я так люблю калюжі, в яких гойдається небо. А ще люблю задерти голову і спостерігати, як накочуються одна на одну хмари, малюють дивовижні картини. Люблю чистим травневим досвітком бігти через зелене хлібне поле, слухаючи пісню жайвора...

...Коли лапатий теплий сніг сідає на вії і губи або перічить веселий літній дощ, я відчуваю себе маленькою частинкою великої Природи. Радію і сміюся від щастя і захвату... Та ніколи не погойдаюся співаючи, наче пташка, на дереві, не буду слухати шурхотіння осіннього листя під ногами, і не буду втікати від дощу. Бо все то — тільки мої кольорові сні, мої мрії. Покалічений хребет скував рухи і я лиш можу тихенько виглядати у вікно: стирчать дві величезні закіптюжені труби хлібозаводу, сірий, наче барак, будинок, що затулив увесь світ...

Блимав жовтий каганець або підсліпувата лампа № 8. Я увесь час мріяла, що от зараз відчиняться двері і в хату зайде віхола або ніч, а з нею — зайде молодий і гарний батько (з фотокартки) у солдатській шинелі, з вузликом-мішком чи ранцем, повним всіляких див (одне з тих див привіз матері його фронтовий друг: флягу і кружку батька. Він розповідав, як загинув той, з ким я ніколи не бачилася — це розказала мені мати незадовго до своєї смерті. Вона знищила все: і цілу купу жовтих трикутників-листів і ті реліквії, «щоб не ярили душу»... а мені залишила лиш страшний чорний папірець, де «Падурський Іван Іванович героїськи...»

Кожної весни, коли починають квітнути сади, з новим щемом і болем чекаю батька. Він, у виблинній пілотці кожної ночі й досі приходить до мене

Та коли вечірне сонце сідає за дахом цього будинку, воно заглядає на якусь мить і до мене, вималює на стіні чудернацьке мереживо — канву з жовтих променів. І тоді я беру пензлик і починаю домальовувати картину...

Переді мною пічч і ніким не стиснутий простір. Вихлюпує все, що роками накопичувалося в моєму серці за ці довгі і нудні, і марно втрачені роки. Всі болі, образи зникають. Натомість з'являється можливість говорити з людьми на їх мові. А вони кудись поспішають. І якщо й затримається на мені чийсь погляд, то це погляд здивування або переляку. Наче перед ними — дивовижний звір або зуб мамонта. Вони не сприймають мене там, за вікном. Зате ось тут у маленькій кухні — мій Всесвіт. І я по трохи забуваю, де я і хто я. Я малюю весну, птахів, звірів. Нашу хату під стріхою, і півники у дворі. Ще посаджу поряд чорнобривці, намалюю повернуті до сонця голуби дзвоником крученого панича, айстри, вишні, мальви.

Малюю матір, яка читає газету, а за нею — червоне вечірне небо. Вона так боялася війни, голоду, то вже стільки того лиха випало на її нелегку долю. А старший брат малює війну. Він надуває худі щокки і малює вибухи, імітуючи звуки, малює страшних німців, ешелони, розбиті танки і машини. Я не можу відірвати очей від того дива на папері, хочу, щоб воно ніколи не скінчилося...

Бачу, як з кожного кутка нашої хатини лізуть злидні і голод, а на стіні висить гарний величезний кольоровий портрет вождя у масивній рамі...

Пам'ятаю свою матір хворою і завжди старою, вона йде на базар, я слідком, а там, що бачу, то й скилюю: куплю...

Потім... мати... паралізована, зовсім глуха. Мою пристрасть до малювання називала «дуринкою». Казала сердито: «Не сміши людей». А сама колись могла запросто вирізати з паперу жабу, коня, півня...

ДІВЛЯСЯ по телевізору недавно концерт незрівнянної Клавдії Шульженко. Всі пісні такі співані-переспівані, а яка душа, які нюанси: це треба бачити, слухати. Є ж щастя, коли сидіти отам в Колонному залі і бачити живою цю прекрасну артистку: платять і хвилюються слухачі. І я не могла здержати сліз.

Одні вже й читала. В подарованому вами пісеннику я третину пісень знаю. І люблю особливо такі, як «Горе тій чайці» та «Не стелися хрещатий барвінку», там і мелодія, і слова для душі моєї. Бо хто горе не знає — хай в мене спитає.

У зв'язку з хворобою горла лікарі заборонили мені навіть голосно розмовляти. А то я б вдень і вночі, якби могла, співала. Як от в дитинстві, сидючи на вишні і розгойдуючись, виспівувала на всенічний білий світ «Посіяла огірочки», «Розпрігайте, хлопці, коні!...» О, скільки їх було співано у нашій низенькій хатці такими ж, як моя мати, солдатками! Сумували, лузали насіння.

ось уже стільки літ. Вже й матері нестало, а я все чекаю. А може, он той, сивочолий, з орденами? Заглядаю в очі, молю бога... Нема й не буде...

Минають роки, шкрябаю милими, лікарі давили махнули на мене рукою, рекомендували терпіння і «кріпись». А ще маю протез на грудній клітці і наказано спокійне життя, не напружуватись. Вже був інфаркт, значить, треба готуватися в «дорогу», туди, звідки ще ніхто не повертався. Та я не візьму чорної фарби. Я видавлюю з тюбика голубий колір надії. Голубе небо, значить — це свобода, це життя.

Намалюю телятко на леваді і хлопчик напуває коника. А ще намалюю дядька з батогом на возі і собаку, що біжить слідом. Намалюю дітей у сільському дворі. Жінка варить вечерю на кабіці, корова мукає, котенятко грається, у дворі кури, півень — такий поважний пан, такий хазяїн. Курка закудку-дакала, а він уже й біжить з зернятком у дзюбі назустріч.

Я малюю квіти і трави, а сама гукаю до людей: «Радійте, що ви є на цьому світі! Бережіть все, що оточує вас, бо то є теж жива природа. Не дайте загинути Природі, земля прекрасна, але вона беззахисна...»

Жаль, почала я малювати, коли за мною вже з гуркотом зачинилися двері, і попереду вже нічого не світить... Ще й почала сліпнути, така біда. Та коли випаде «здорова» часинка, я знову беру фарби, мию пензлі... Квадратик полотна в рамі — це мій храм Добра, Гідності, Правди. Я почувалася тут Людиною. Ніхто тут мене вже не скривдить і ніколи не зрадить. Хай цей світ простодушний і наївний як дитяча душа, але нам так бракує саме цього чистого почуття. І якщо хтось відпочине душею, дивлячись на мої картини, скаже «спасибі», або усміхнеться радо і тишком витре сльозу, значить за моїми мазками, рисочками й кружечками вони знайшли щось своє, заповітне і те моє, чому не судилося здійснитися.

Я все життя намагалася втікати від навколишніх оточуючих і на мене дивилися тільки материні очі, вона була глуха і завжди розуміла мене по губах, хоч сама говорила дуже голосно. Вона мене кляла і лаяла, вона не знала, що їй доведеться доживати біля мене, хоч не любила мене ні краплі. Тільки коті і собаки мене любили, тому я їхній вічний боржник.

А своїх котів, собак, птахів я люблю за те, що вони інстинктивно мудрі й добрі. Тому що це жива частина нашої природи.

Учора зробила ще три заготовки. Поки візьмеш пензля, треба не одну маніпуляцію проробити, починаючи від підготовки ґрунту, натягнути, а вже малювання — то просієш. Найважча ота невидима нікому «кухня». Та ще якби не хворі ноги. Ви кажете: усміхніться. Я намагаюсь, але це не сміх, а якась судорога... Тільки ось як перегорнула збірку поезій Олександра Олеса. Боже, це ж моя стихія: і зайчики, і пташечки, й маленькі комашечки, і жаб-

ка, і киця... Чи тому, що я ніколи не чула ніжності, а тільки тварини дарували мені свою приязнь, я так люблю ці образи. До Жульки я залазила в будку і вона мене вилизувала так же ніжно, як і своїх цуценят. Я завжди була одна і одна. Ніхто не пестив і не голубив мене, а кіт проводжав аж до школи, заходив у клас...

Коли я одержала житло отут, де зараз мешнаю, можна було пожити! Бо була вода, опалення, була пенсія у матері, цілих 45 крб., а не 20, як колись вона отримувала на мене. Не треба було вже збирати на коліях вугілля і дрова, тримати квартирантів, що викрадали у нас останню картоплю з погребів, паливо. Не білів мороз по кутках кімнати, було сухо, затишно, не валилися стіни, не тік дах, і я не лазила, підставляючи відра і коробки під дощові течі. Можна було захити, але... не зажали, бо мати була вже прикута хворобою до ліжка...

А тепер час взагалі зупинився, почувую себе такою спустошеною і забутою всіма. Крім фізичних болей з'явився ще гіркий, як полин, біль невимовної втрати. Із усіх сил я й справді живу.

У дзеркало вже не дивлюсь, щоб не бачити своєї сиві скроньки, а сивина ця розповзається все більше, бо час не зупиниш. Бачу, як багато з тих, кого знаю, постаріли, значить, з ними і я... Але в мені стільки є сили, і віри. Я не хочу й згадувати, що вже запізно, занадто, що свою першу найкращу роботу я, мабуть, уже зроблю на тому світі.

Докоряє дехто, що і мазки грубі, і взагалі, мазня і щось таке... Ім треба гладенько і чисто: щоб озеро голубе було, а на ньому — білі лебеді плавали, і «девушки знойные на берегу»... Щоб все було «красивим». А у мене собаки сині (або рожеві) і голуби червоно-оранжеві... Бо рада я, що хоч тут ніхто на мене не тисне, тільки у своїх чотирьох стінах і на своїх полотнах я вільна, як Бог, і можу малювати все, що мені хочеться. А всі мої тварини і листочки, і горе стариків — то скрізь — я, і то й є моє горе.

ВЗІРЦЕМ для мене є творчість і життя Катерини Білокур, в якій я багато навчилася, і відчуваю близькість її душі до себе. Це допомагає мені долати всі труднощі, не втрачати надію і віру в сенс життя. Підтримую зв'язки з музеєм Катерини Білокур. Зробила для музею кілька замовлених картин, а також портрет народної художниці.

Закохана я і в творчість геніального страждальця Ван Гога, який своє життя спалив в полум'ї творчості.

Зараз таке важке життя, бо всі навколо говорять тільки про політику. Я вже не можу спокійно слухати нашу сесію, я не можу взагалі вмикати радіо — усе фальш, брехня. Якби кожен у міру сил своїх щось робив, хіба було б отаке паскудство навкруги? Везе дядько сміття, крадучись, викидає його у джерельце, а потім розглагольствує про порядність. Жаль, що у політиці я не петраю, я так люблю усіх людей, природу, і все, що я трохи можу — це в картинах відтворити свої «судороги», своє страждання від того, що я не можу змінити таке життя, побороти зло, відвести біду, пробити стіну байдужості, прорватися до людської душі... Але це вже окрема тема для розмови.

Вдивіться в мої мазки на полотні і образи. Вони вам розкажуть значно більше про мене.

26-го квітня такий сумний день Чорнобиля, я святкую свій день народження...

Підготував Олександр БОСІЙ.
Репродукції І. КОРЗУНА.

м. Помічна,
Добровеличківський район.

У групі тільки дівчата

Але зараз цим фактом уже нікого не вразить, бо радянська поп-музика могодіє з кожним днем. Усе більше юних обдарованих штурмують музичний Олімп, і серед них дівчата із групи «Марі», які вже знайшли частину своїх прихильників під час виступів на концертах «Буфф-диско-шоу» в Луцьку та у січні цього року. Що ж це за група?

Група «Марі» утворилась у лютому 1988 року на базі БК «Жовтень» в

м. Лосино - Петрівський Московської області. В той час владу на поп-сцені захопив Андрій Разін із своїм «Ласкавим травнем», а тисячі дівчат палали від нерозділеного кохання до популярного Юрка Шатунова. «А чим ми гірші? Адже ми теж уміємо співати», — вирішили кілька дівчат із середніх шкіл № 4 та № 2. Не минуло і трьох днів, як вони з'явилися у БК і організували групу «Блакитний квітень» (своєрідна відповідь «Лас-

кавому травню»). Дівчата почали писати вірші і музику, виконувати свої танцювальні пісні на дискотеках. 26 лютого було вирішено вважати офіційним днем народження групи, а першою та одною з найулюбленіших пісень була «Блакитний квітень», з якою їх і візнали всі навколишні школи.

Було зроблено перший крок, з'явився невеликий досвід роботи, трохи популярності в місті, але хотілось рухатися далі. І ось

у лютому 1989 року учасниці поїхали до Москви, та не куди-небудь, а прямо у Москонцерт, де їх привітно зустріли, послушали запис і... узяли над ними шефство, разом порадили змінити назву. Дівчата трохи подумали і вирішили узяти собі лагідну, суто жіночу — «Марі». Художнім керівником колективу стала Лариса Василівна Медникова із творчого центру «Сузір'я», а незабаром у групи з'явився і спонсор — Москов-

ське камвольне об'єднання на чолі з Валерієм Володимировичем Плєсовим.

Перший альбом групи «Марі» з'явився на студіях у березні 1989 року під назвою «Веселка юності», а перші великі концерти відбулися в м. Саратові у кінці липня 1990 року, де дівчата виступали разом із групами «Неоновий хлопчик», «Юлія», «Віза» та деякими іншими. За час існування у групі сталися деякі зміни, і зараз у «Марі» співають, грають і танцюють такі учасниці: Олена Павлова (вокал), Іра Селініна (ударні), Наташа Мухіна (клавішні, вокал), Віка Голіцина (клавішні, вокал), Аня Цибіна (бас-гітара, скрипка, клавішні), Оксана Куликова (клавішні, саксофон), Іра Кулаєва (вокал). Дівчата стараються пробувати себе в різних музичних стилях, вони грають кантрі, арт-рок, рок-н-ролли та реггі, але основу музики групи «Марі» звичайно складає танцювальна поп-музика.

Розваги у дівчат різноманітні, хтось захоплюється астрологією та гороскопами, інші полюбляють дивитися телевізор, а когось не відірвеш від книги. Є й такі, у кого улюблене заняття — приготування смачних страв. Сам не куштував, але кажуть, що всі задовольнені. Але є ще дві справи, якими всі учасниці колективу без винятку приносять великим бажанням увесі свій вільний час. Це заняття музикою та англійською мовою. Дівчата пообіцяли, що ко-

ли вони вивчать мову, то обов'язково будуть співати не тільки російською, а й англійською. А зараз у них найулюбленіша фраза «Олл тугеза», що в перекладі з англійської значить «Усі разом», і це не випадково, адже більшу частину часу дівчата проводять разом: готують концертні виступи і їздять на гастролі, разом вчать уроки та ходять у кіно, разом... взагалі, дуже багато що роблять разом. Ким вони стануть у майбутньому, поки що рано загадувати. Коло професій, яке визначили для себе учасниці групи «Марі», досить широке: тут педагоги молодших класів, лікарі, біолог та косметолог, працівники торгівлі, і, звичайно, музикант. Співачкою поки точно вирішила стати лише Іра Кулаєва, але хто знає, всі учасниці групи зв'яжуть своє життя з естрадною музикою, і як, і раніше, буде діяти фраза «Олл тугеза». Але все це в майбутньому, а поки що у дівчат звичайнісінькі і земні плани: добре вчитись у школі, записати свій новий альбом і з'явити для групи музичного керівника — молодого, красивого і обов'язково талановитого. Так що композитори та аранжувальники з групою «Марі» зможуть піймати свою мить удачі.

Дмитро ТКАЧЕНКО.
Фото автора.

З російської переклав
В. ЯВОРСЬКИЙ.

Олена і Наташа,
Іра і Віка, Аня
та Оксана —
справді
чудовий букет
жіночих імен.
Саме так звати
учасниць
поп-групи «Марі»,
їхній вік не
перевищує 16
років.

Я РВАЛА ЛИПУ...
ВЕЧІР БУВ ПРОЗОРИЙ...

З ЦЬОГО епізоду й почни, — порадив хтось із кропивничан.

А що? І почну. Які розкішні липи біля сільського клубу, пишню названого будинком культури, у Захарівці Новоукраїнського району. Я приїхала сюди з акторами театру імені Кропивницького, що літні гастролі присвятили мандрям по області. Крім «дислокації» частини групи у віддалених районах, інша частина виступає з концертами. Про теплий прийом сільськими трудівниками Кіровоградщини у колективі говорять багато і схвильовано. Та й прочитавши книгу відгуків (правда, її почали вести вже перед кінцем гастрольно-концертних мандрівок) можна спорудити щось на зразок ліричного репортажу. Але одна справа сотні раз почути, інша — раз побачити. Я збиралася довго, все якось не виходило. І ось я тут під липами. «Ви знаєте, як липа шелестить», — пригадалось Тичинині. Концерти починаються о 10 годині вечора, коли селяни скінчають поратися і можуть провести час у товаристві акторів. Саме так. Від концерту залишається враження спільності глядачів і артистів. Флюїди добра летять у зал зі сцени, викликаючи щирі вдячність і симпатії. Правда, у Захарівці, як сказав артист Микола Савельєв, мені не дуже пощастило. Глядачів було не так багато, хоч прийом був і щирим, і гарним. Доки артисти гримувалися, я вийшла в зал. Першими, хто прийшов на концерт були пенсіонерки В. Г. Максютя і В. С. Лизогуб. «Треба побачити, — посміхнулася мені 81-річна Варвара Григорівна, — а то на тому світі нічого не побачиш. Еге! Ми на артистів дивитися завжди ходимо». Глядачі гучно аплодували кожному виступу. Українські народні пісні, веселий гумор, різноманітні танці (український, циганський і навіть класичний «на пунтах»), сцени з музичних вистав — кропивничани розходилися. Треба сказати, що місяць тому на здачі концерту художній раді, це були розрізані номери, буквально за один день режисеру М. І. Барському вдалося надати йому стрункості, чіткості, тобто справжньої концертності. Не буду брати гріха на душу, деяким номерам не вистачає завершеності, пластичності і все-таки загальна реакція дуже позитивна. Я ніскільки не жалкую, що побувала у Захарівці, хоч наступний вечір у Кропивницькому і глядачів зібрав набагато більше і акторський настрій був припіднятий. Безперечно, далось взнати те, що Захарівка розташована поряд з новою новоукраїнською тра-

сою, а Кропивницьке з цієї точки зору відірване, так би мовити, загубилося серед степів. Та, мабуть, не останню роль грає і те, що тут живуть земляки М. Л. Кропивницького. Завидуюча будинком культури у Захарівці Г. М. Олійник так і говорила: «У Кропивницькому вас зустрічатимуть пишніше».

Я не можу назвати сьогодні всіх учасників концерту. Кому користь від простого переліку імен, тож нехай не ображаються на мене мої друзі-кропивничани. Аплодисментів вистачило всім. Глядачі були однаково доброзичливими до Ніни і Миколи Савельєвих, що показали ряд сцен з сучасних і класичної оперет, до Віктора Алдошина і Галини Сергєєвої, що зіграли сцену із «Сватання на Гончарівці» під гомеричний регіт залу і в Кропивницькому, і в Захарівці. Коли Валентина Манзадей і Костя Поляков танцювали циганський танець до мене підішла якась молодичка і зашепотіла на вухо: «А скажіть, чи вони справді цигани?» «Ні, — відповіла я, — але... наворожать вам щастя, так і знайте».

Отже, кропивничани роблять добре діло, даруючи пісню і жарт стомленим, але здатним на духовні контакти сільським глядачам. Бабуся з Кропивницького Євдокія Іванівна (ох, забула прізвище!) говорила мені, як напередодні Варвара Григорівна в Захарівці: «А коли я була молода, та й любила ж артистів. Жодної вистави не пропускала. До нас багато їздили. Спасибі вам», — поцілувала мене старенька. І вам спасибі бабусю. Шкода, що молоді на концертах не так багато. Та їх і взагалі-то в селах не багато. В парламентах все балакають про пріоритет у розвитку села. Правда, он у Захарівці скоро газ буде. А в Кропивницькому молоді матусі з малюками на почесних місцях сиділи. Село... А в ньому люди. І люди раді зустрічам. Звичайно, для артистів це дуже важко, виснажливо: щочечора в автобусі, непристосовані приміщення, де навіть грим накласти ніде. Але що труднощі, коли тебе так радо зустрічають, коли твоя присутність бажана, а твоя пісня примушує і всміхатись, і сльозу змахнути, що там незручності: повернення серед ночі, втомі, адже концерти приносять і моральне задоволення, і — не будемо бланзувати матеріально відчутті. Хочеш жити — умій вартитися, як говорить російська приказка.

Можє, дехто з читачів здивується, мовляв, щось не дуже ліричний репортаж вийшов. Для лірики скажу про сокирки у полі про

джий мах, про зачарованість комишу понад ставками і про хороші літні вечори.

— Правда, хороший вечір, — запитую я у семирічної Саші Савельєвої, яку ніхто не може примусити залишитися вдома, коли Ніна і Микола їдуть з концертами. Театральне дитя! — Найкращий вечір, — серйозно відповідає дівчинка.

В. ЛЕВОЧКО.

Новоукраїнський район.

На фото: Ніна і Микола САВЕЛЬЄВИ у сцені з вистави «Баб'ячий бунт» за мотивами творів М. Шолохова.

1. У ресторані чоловік і жінка сіли за стіл, де подають комплексні обіди. Офіціантка наливає тарілку борщу, ставить її дамі, але замість передумати й прямо з-під носа в тієї забирає тарілку й пересовує чоловікові. Відвідувачка не розуміє:

— Це що, жарт чи як слід розцінити?

Офіціантка приносить ще одну тарілку, де борщу наполовину менше:

— Щоб ви знали, ми даємо всього двісті грамів, ось стільки, як вам, а то я чоловікові налила більше від себе.

2. Біля кіровоградського «Дитячого світу» зустрічаю знайому, котрої не бачила давно. З магазину

вона не виходить, а вилітає, на очах сльози. Її супутник іде слідом явно спантеличений. Махнувши йому — почекай, мовляв, поки я поговорю, відходить зі мною вбік:

— Скільки сама з дітьми була, Сергій заїхав десь на північ, думала, звідти аліменти хороші приходитимуть, але більше сімдесяти карбованців не пам'ятаю. Які там кавалери — то дача, то хворіла я, то малі. Нарешті познайомилася недавно. Прийде, посидить, більше мовчить, ніж говорить, я не можу й зрозуміти, чого ходить. А оце щойно піднімалася на поверх і як тебе, колишню співробітницю зустріла. Зупинилася, розмовляємо. Він позаду стояв, коли чує, легенько так по косах мене пестить. Я прямо розтанула вся, за-

була, коли хто мене по голозі гладив, мабуть ще мама в дитинстві, а від Серьогі сама знаєш які ласки були, як нап'ється. Стою так і ворухнутися боюся, розмову затягну, щоб подовше його руку відчувати. А коли та знайома стала прощатися, я обернулася, щоб їй помахати, а там... — вона схлинула, — уявляєш, мій оцей стоїть, обпершись на перила і в сторону відвернувся, а по голозі мене гладить... хто б ти думала? У них на поверсі фікус здоровенний росте, аж на сходи гілля висить, отож, один листок і торкався весь час моєї потилиці. А я, дурепа, думала... Пішла я, пока, і не питай мене, як моє особисте життя — го-бі й так ясно.

Ясно...

ношу замість теплих рейтузів Зручно, витратитися займає не треба, та й спробуй зараз їх купити...

3. У купе я на верхній полиці, а внизу розмовляють дві попутниці. Молодша, років під тридцять, розказує старшій про свого жениха:

— Ми вчилися в одній школі, дружили, але просто так, без нічого. Він мені тільки як людина подобався, а я йому трохи більше, ну, та що мені до того. Я закохалася, вийшла заміж за іншого, розлучилася. А цей тоді вже в Одесі жив, але як до батьків приїздив, до мене завжди заходив. Потім у мене ще були захоплення, але не дуже адалі. І от недавно сиджу, плачу, бо мій новий знайомий виявився жонатим, а мені брехав, що неодружений.

Кажуть, що ставленням до жінок визначається рівень цивілізованості суспільства. Нашим же жінкам за щастя, коли не все суспільство, а хоч один-єдиний бодай не так витончено, як поет, та все ж від щирого серця прикріє її, слабшу, крилом своєї турботи. Без цього оазису і поза його межами наша «ніжна й дивовижна» мусить жити в світі, який перетворює її у щось принципово нове (але неодмінно нижче), ніж то замислювалося природою. У найдрібніших епізодах буття їй вистачає приводів витирати очі; одночасно для когось це нагода розтягнути рота до вух. Подібна суміш плачу й сміху має свою медичну назву — істерія. Так і живемо.

«Цю жінку я люблю і цю любов-лелеку не радістю вкриваю, а плачем»

М. ВІНГРАНОВСЬКИЙ

Р. КУКОЙЕ.
Легкий ветер

3. Щоб жінку з черги почули в за-туленому фанеркою віконечку ре-єстратури, вона має зігнути в три погібелі й добре напружити голос:

— Мені б до гінеколога...

Звідти кричати не треба, там є мікрофон:

— Що у вас? Ви вагітна? Скільки тижнів? Як це не знаєте? Як це — може й ні? Ви ж доросла людина, повинні знати, коли у вас остання менструація була... Де ви живете, місце роботи? Як звати чоловіка? У вас його немає чи як? Голосніше, жінчина, я не чую! Наступна говорить сміливіше, вона тут не вперше, біографію в присутності юрми людей, у тому числі й чоловіків, котрі чекають своїх дружин, їй розказувати не треба, у неї простіша справа:

— Я аналізи здавала, чи можна результати забрати?

— Які у вас? Мазки, кров, сеча? Ага, ось. Усе є, а калу не можу знайти...

Черга стоїть за дверима, а відвідувачка повідомляє необхідні дані про себе реєстраторові сама сам. Хто знає в області жіночої консультації (чи якусь іншу поліклініку), обладнану саме таким нехитрим чином, який оберігає обумовлену в законі лікарську таємницю? Я не знаю.

4. Молода жінка, заміжня, мати двох дітей, освіта вища, скаржить-ся подрузі:

— Ти знаєш, як зима настає, так боюся посковзнутися і впасти.

— Звісно, — відказує та, — у нас такі дороги, що гримнешся й кісток не збереш.

— Та ні, навіть не тому. Як заб'юся так, що не зможу йти, чи свідомість втрачу, викличуть «швидку», а вона прямо в лікарню повезе. Там же будуть оглядати ну, а в мене... Я позбирала старі дитячі повзунки, які добре розтягуються, низ пообривала й

А тут і цей у двері дзвонить, приїхав. Я йому поплакала, розказала, що до чого, а він і каже — виходь за мене, досить тобі терпіти знущання від усяких типів. Ну, у мене і настрої такий ображений був і, думаю, він багато років про мене не забуває, не п'є, не дурний. Погодилася. Сидим, цілуємося, а в мене інше на умі: якщо між нами все вирішено, ми ж не діти, мабуть, доведеться його в себе залишати та й спати лягати з ним. У мене ж сорочки нічної немає, не те що гарної, а й хоч пристойної. Їх же і в комісійному не знайдеш. І взагалі білизни чортма. Отак я міркувала та й придумала: зараз запропоную по-вечеряти та й обпою його. Сюдійним. Це не анекдот! А вранці до мене сестра мала прийти, не стане ж він при ній, а тоді йому час їхати — якось буде. І ви знаєте, я в бога не вірю, але все-таки щось є на світі. Не треба було й підсипати нічого. Тільки сіли за стіл, а в мене батареї опалення порвало. У хаті бруд, вода, пар. Поки ми з ним затикали дірки, поки вимочували, поки викликали слюсарів, вони не їхали, то бігали шукати їх — от і ранок. Він приїде аж через три тижні. Отак я і врятувалася.

— Але ж усе одно колись доведеться! — сміється співрозмовниця. — Чи ви вже з ним розбіглися?

— Ні! Чого маю втрачати ще й хорошу людину, коли вже й без сорочки залилася? Позбирала старі комбінації свої та мамині, драчі гіпюрові блузки і з цілих шматків таку красу до п'ят пошила — закатилася! Пофарбувала в чорне — чоловіки ж чмануть від чорної білизни! Треба тільки берегтися, щоб не спітніти — анілінова фарба потекти може...

Міцних барвників зараз навіть в Одесі на Малій Арнаутській не виробляють...

Н. ДАНИЛЕНКО.

ВІДЬМИНІ ЧАРИ, ІМ НЕ СТРАШНІ

Тільки побачив її — голова запаморочилася. Познайомилися, стали зустрічатися, і... І кучері пухнасті, і сміх веселий, і бесіду вміє підтримати, а побачення стають дедалі менш радісними. Характер, смаки в красуні... не те. І хлопець шукає іншу, вважаючи, що заслуговує кращої. Що ж відштовхує чоловіків найчастіше в сучасних жінках? А себе вони вважають безгрішними чи й тут є привід для самокритики? Ми запропонували хлопцям із Бобриньського профтехучилища відповісти на таку анкету:

Назвіть негативні якості, які, на Вашу думку, властиві більшості: а) сучасних чоловіків; б) сучасних жінок.

90 процентів опитаних назвали найнепривабливішими рисами чоловіків (частково й самих себе, адже так?) боягузтво і пияцтво. Всього на кілька голосів менше дістало в цьому непочесному списку куріння. Ви зауважили, що серед цих трьох «лідерів» власне риса натури лише одна, дві ж інші — це рід заняття, набута звичка. Яка, на жаль, до невпізнанності спотворює особистість «схильного» і безнадійно отруює життя його оточуючих.

Наступними якостями, які хлопці не схвалюють у чоловіків, названо грубість і хамство (приблизно 35 процентів опитаних); чверть із них згадала вживання

наркотиків — знову невроджене надбання! Кілька учасників опитування виділили лінощі, подружню невірність, підлість, жадібність. Двоє не люблять хвальків. По дві відповіді набрали «невміння до роботи», по одному разу згадуються «бабники», «шестерки», «підлабузники». Є відповіді «Не люблю тупих» а також «гулящих», «хуліганів», тих, що «не сплять дома», «ходять голі в п'яному вигляді»; один засуджує невірність друзям. Як бачите, учасники цього анкетування не дивляться на сильну (свою) частину людства через рожеві окуляри, а оцінюють її досить безкомпромісно.

Найбільш несподівано на інші коротка відповідь: «У мужчинах мені подобається все!»

А тепер подивимося, наскільки вміють приворожити хлопців наші панночки. Попри розповсюджену серед покинутих жінок і ревних свекрух упевненість, що світ повен відом, котрі обполюють приворотним зіллям легковірів, нашим опитаним чарам швидше всього не загрожують. 98 процентів хлопців ставляться до протилежної статі дуже вимогливо і нависли більшості жінок... хочете вірте, хочете ні — вживання алкоголю і куріння! Звичайно, навіть неозброєним оком видно, що прекрасна стаття до цих занять прихильна куди менше, ніж сильна —

просто сигарета чи чарка у ніжних тонких пальчиках засуджується хлопцями суворіше, ніж ті самі предмети в потужній чоловічій п'ятірні.

Третьою негативною якістю жінок 85 процентів анкетованих назвали хто гуляння, хто проституцію, хто легку поведінку, заняття сексом і навіть «шлюхівництво» але всі мали на увазі одне — ви зрозуміли що. Дивина — юнаки значно рідше згадували як непривабливі подібні поведінки у своєму середовищі. Чи наші джентльмени всі без винятку однолюбні? А з ким же тоді дівчата «гуляють» — з інопланетянами? Справа тут, очевидно, в тому, що хлопці мно-жину в інтимі приписують собі як перемогу. Всього по кілька разів як погані риси жінок згадуються хвалькуватість, ехидство, невміння вести господарство (заспокойтеся, білоручки, всього трьох хлопців це хвилює), вживання наркотиків. Один юнак повідомив: «Не люблю, коли дівчата курять, уживають алкоголь, гуляють багато і з ким завгодно, а так всьо чотко», а ще один виявився невивабливим: «Усе подобається». Але це не той, що не знайшов нічого кепського в чоловіків. Так що прокурений й пропиті дівці теж мають шанс на успіх.

Н. ДУБРОВСЬКА.

м. Бобринець.

СОЦІУМ

СОЦІУМ

Як зберегти молодість та довголіття

(Продовжуємо публікацію вправ даоської оздоровчої системи, розпочату у попередньому номері).

ВПРАВА III. «МІСЯЦЬ, СОНЦЕ, ЗЕМЛЯ».

Вихідне положення: Стати прямо, ноги розставити на ширину плечей, руки вільно опустити. Усі м'язи розслаблені, дивитися поперед себе, намагаючись звільнитися од зайвих думок, увійти у стан спокою (мал. 1).

Підняти обидві руки до рівня грудей, потім до рівня плечей, одночасно трохи згинаючи коліна (мал. 2). Ліва рука продовжує підніматися дотри до положення вище і попереду голови. Права рука із згинутим ліктем тим часом опускається вниз, окреслюючи долонею

півмісяць. Тулуб повертається вліво на 45 градусів (кого вертання частина при цьому тримається прямою). Ліва нога робить крок і стає під кутом 45 градусів до правої (мал. 3-4). Далі права рука починає окреслювати в повітрі символ монади (монада — безтілесна елементарна частка буття в англійській філософії. Завдяки взаємодіям монад людина зберігає гармонію душі і тіла. — Ю. Л.); опускається (мал. 4), далі піднімається вперед-вгору долонею дотри; досягнувши верхньої точки, рука йде назад-вниз (при цьому долонею тримають повернутою долу), а потім повертається у вихідне положення (див. мал. 4). Таким чином рука описує велике коло — «сонце».

Далі рука рухається вгору по діагоналі, малюючи

літеру «S» (мал. 5-7), тут закінчується символ монади. Після цього рука повертається долонею вниз і опускається назад-вниз. Потім вона рухається вперед-вгору, зображуючи «землю». Одночасно права нога робить крок уперед під кутом 45 градусів праворуч і стає під кутом до лівої ступні (мал. 8). Коли права рука, зображуючи «землю», доходить до вищої точки, ліва рука опускається вниз (мал. 9) і починає окреслювати монаду, подібно правій, тільки в зворотньому напрямі (мал. 10-13).

Коли лівою рукою намальована монада і вона піднята до найвищої точки, права рука з цієї ж точки опускається донизу, а лівою ногою одночасно робиться крок назад так, щоб вона стала під кутом до правої ступні. Після цього пер-

ший цикл рухів закінчується і можна розпочинати виконувати вправу з самого початку (див. мал. 1). Малюючи монаду знову (початок див. мал. 14-15). Обидві руки рухаються по черзі, не зупиняючись. Ця вправа повинна виконуватися 8 разів у кожну сторону впродовж 1-2 хвилин.

УВАГА! При виконанні вправи вага тіла переноситься відповідно вправо або вліво. Знак «S» треба малювати якомога точніше. Рухи повинні бути злогодіжені, тулуб рухається відповідно з руками, усі м'язи задіяні.

Ці комплекси рухів позитивно впливають на всі біологічно активні точки тіла. Безперервний рух рук примушує працювати м'язи верхнього плечового поясу, ший, спини. Це — добрий засіб профілактики та лікування

виснаження нервової системи, запаморочення голови, головного болю, інсульту та інших хвороб. «S»-образний рух рук попереджує міжреберну невралгію, запалення серцевого м'яза та молочних залоз, виникнення раку грудей. Поворот витягнутої руки з долонею, спрямованою вгору, активізує кровообіг мозку і таким чином сприяє розумовій діяльності.

* * *

Ця вправа, разом з двома попередніми, може становити ваш початковий щоденний комплекс даоської оздоровчої гімнастики. Позитивний ефект від неї гарантований, але діє вона (як усе справжнє) лише з часом і за умови точного виконання найдрібніших рухів.

Підготував Ю. ЛЕОНОВ.

ШАНОВНІ КІРОВОГРАДЦІ ТА ГОСТІ МІСТА!

Тільки в кінотеатрі «Ятрань» ви зможете переглянути нову кінокомедію

«ЛЮБОВ НЕМОЛОДОЇ ЛЮДИНИ, АБО ШУРИ-МУРИ СТАРОГО КОЗЛА», за участю популярних акторів Ольги Кабо, Вячеслава Шалевича, Людмили Чурсіної.

Фільм демонструється з 16 по 21 липня на сеансах: 10.30, 12.30, 14.30, 16.30, 18.30, 20.30.

ДИРЕКЦІЯ.

Загублений студентський квиток № 4101090, виданий Кіровоградським інститутом сільськогосподарського машинобудування НАМАЗОВУ О. М., вважати недійсним.

КОМУ ТЕРМІНОВО 700 КЕРЕБЕ?

МП «Ініціатива» терміново потрібні на роботу мулярі. Оклад 600—700 крб. Потребуючі житло через 2—3 роки отримають квартири.

Звертатися: с. Обознівка, Кіровоградський р-н, правління колгоспу «Кіровоградський» у вівторки і четверги з 9 до 12 год.

Адміністрація.

Приходьте фарбувати і сторожувати

Об'єднанню підприємств громадського харчування обслуговувальники потрібні на постійну роботу в м. Кіровограді:

малювальники 4—5 розрядів (300—350 крб.);
сплюсар-сантехнік (300—320 крб.);
теплотехнік (300—320 крб.);
муляр-плітчик (300—350 крб.);
сторожі (100 крб.).

За довідками звертатися за адресою: м. Кіровоград, вул. Уфимська, 11-а. Телефон 24-02-93.

ОБ'ЯВА

ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ «БАРВА» ТЕРМІНОВО ПОТРІБНІ СТОЛЯРИ 4—5 РОЗРЯДІВ. ОПЛАТА ПРАЦІ ВІДРЯДНА 400—500 КРБ. ЗВЕРТАТИСЯ ЗА АДРЕСОЮ: 316050, м. КІРОВОГРАД, ТЕП. НЕЙГАУЗА, 3, КВ. 1. ТЕЛЕФОНИ: 22-78-36, 29-33-93.

АДМІНІСТРАЦІЯ.

ХРОНІКА

ФУТБОЛ

Повідомляємо результати останніх турів чемпіонату країни з футболу серед команд другої ліги першої зони, в яких виступила кіровоградська «Зірка»:

18 тур. «Верес» (Рівне) — «Зірка»: 0:0
19 тур. «Зірка» — «Полісся»: 1:0
20 тур. «Зірка» — «Поділля» (Хмельницький): 0:3
21 тур. «Автомобіліст» (Суми) — «Зірка»: 0:0
22 тур. «Десна» (Чернігів) — «Зірка»: 1:0

Таким чином, із п'яти матчів, які «Зірка» провела за останні три тижні, кіровоградці дві зустрічі програли, пропустивши у свої ворота чотири м'ячі. Дві гри звели в нічию (причому обидва рази, граючи на чужих полях і не пропустивши жодного м'яча). А один раз виграли на своєму полі в одного з аутсайдерів чемпіонату: «Полісся». На той час мало лише на одне очко більше від «Зірки».

Із чим пов'язана така нерівна гра наших футболістів? З недостатнім досвідом, недостатніми підготовкою або з загальною непевністю у заважливих моментах? Одне, на мою думку, безсумнівно: грати хлопці вміють, адже ж зуміли добре провести другий матч з івано-франківським «Прикарпаттям». На чужому полі програли з мінімальним рахунком 1:2 одному з лідерів нинішнього чемпіонату (нагадаємо, що першу зустріч «Зірка» виграє вдома з рахунком 3:1). Таким чином, за підрахунками двох зустрічей кіровоградці вийшли в 1/4 фіналу, де зустрінуться з хитрим «Нафтовиком».

* * *

ЖІНКИ

Кіровоградська «Мрія» за цей час провела три матчі на чемпіонаті країни серед жіночих команд другої ліги. Виграючи у луганської команди «Юніста-Геліос» (2:1), наші дівчата завдали «нищівної поразки» «Азовчанці», граючи на її полі (4:1) і з мінімальним рахунком програли лєнінградській «Ханті» (0:1). Понаючи «Мрія» лідирує у своїй підгрупі, маючи після трьох матчів 4 очка і різницю забитих та пропущених м'ячів 6:3.

ЛЕГКА АТЛЕТИКА

НИВ. На змаганнях у заліні Х Спартакіади України майстер спорту Володимир Білокінь посів 3-є місце у фінальному забігу на 110 м. з бар'єрами, показавши результат вище нормативу майстра спорту міжнародного класу.

Жіноча команда Кіровоградщини (Олена Тесленко, Наталія Абраменко, Наталія Вітрич та Наталія Грабар) зайняла почесне четверте місце у естафеті 4x400 метрів. Наталія Вітрич, крім того, стала переможницею у забігах на 400 та 800 метрів на першості республіки з легкої атлетики серед дівчат 1974—75 рр. народження.

Олександр Малецький був шостим у потрійному стрибку (результат 16,54 м.).

У загальнономандному заліку наші легкоатлети здобули бронзові нагороди Спартакіади.

понеділок

15 липня

• УТ (1 програма)

7.30 Пісні і танці України. 8.00 Ритмічна гімнастика. 8.20 "Художня панорама". Декоративно-прикладне мистецтво Донеччини. 9.00 Новини. 9.15 Концерт з творів І. Гаспринського. 10.15 Документальні фільми. 10.45 Живе слово. Про впровадження Закону про мову в УРСР у Запоріжжі. 11.30 Художній фільм "Щеня". 13.10 Новини. 13.20 Науково-популярний фільм "Писанки". 13.45 "Спадщина". Апостоли слов'янської культури. 14.45 Концерт творчої молоді України. 15.45 Телефільм "Щоб горно не згасло". 16.10 Фільм-вистава "Назар Стодоля". За однойменним твором Т.Г. Шевченка. 17.20 Мультфільм. 17.55 Тарас Петриненко і гурт "Гроно". 19.00 Актуальна камера. 19.30 Все про кіно. 20.45 На добраніч, діти! 21.00 "І всі ми українці". Музика українського зарубіжжя. 21.45 Екран пригодицького фільму "Раллі". 23.15 Вечірній вісник. 23.45 Нічний телезал. Телевистава "Як чоловіки про жінок говорили".

• УТ (2 програма)

• ЦТ (2 програма)

8.00 Гімнастика. 8.15 "За межею пробую". Документальний фільм. 9.15 Грає квартет солістів російського народного оркестру ім. М. Осипова. 9.30 Світ грошей Адама Сміта. 10.05 Мультфільм. 10.15 "Старий та дівчинка". Художній телефільм. 11.30 — 13.30 Програма ТБ Росії. 13.30 Фільм — дітям. "Канатоходець". 14.35 Театр одного актора. С. Юрський. Концерт і після концерту. 17.00 — 19.00 Програма ТБ Росії. 19.00 Ранкова зоря. / Повтор. / 20.00 На київській хвилі. Інформаційний випуск. 20.15 Вечірня казка. 20.30 "ЛІТО 91". Чи можна відпочивати у Криму? 21.00 ЧАС. / 3 сурдоперекладом. / 21.40 Колаж. 21.45 Телебiржа інформує. 22.15 Концерт Черкаського українського народного хору. 23.15 "К - 23". На московському кінофестивалі. 23.45 Музичний телеабонемент. "У світі імпровізації". Передача друга. 0.45 Кінопубліцистика союзних республік. "Портрет у борг". Документальний телефільм.

• ЦТ (1 програма)

6.30 Ранок. 9.00 Прем'єра художнього фільму "Ніколас Нікльбі". 1 серія. 9.55 "Сенсація". Фільм-концерт. 10.25 Мультфільм. 10.45 "50 x 50". Музичний додаток до програми. До 16 і старші. 12.00 ТСН. 12.15 Репортаж на актуальну тему. 12.30 Футбольний огляд. 13.00 Народні казки і притчі різних країн. 13.05 "Княгиня милосердя". Документальний фільм. 15.00 ТСН. 15.15 "Радощі землі". Художній телефільм. 5 серія. 16.35 "Об'єкти". 17.15 Фільм — дітям. "Принц і жебрак". 18.30 ТСН. Міжнародний випуск. 18.45 "Контакт". Економічний огляд. 19.00 Телеміст "Москва — Вашингтон". 20.05 Прем'єра художнього телефільма "Ніколас Нікльбі". 1 серія. 21.00 ЧАС. 21.40 "Душі моей глазами". Спогади про М. Булгакова. 22.40 Пам'яті М. Матусовського. 23.40 ТСН. 0.00 Прем'єра науково-популярного телефільму "Метаморфози живопису". 5 серія. 0.30 "Розповіді живих". Художньо-документальний фільм.

вівторок

16 липня

• УТ (1 програма)

ДЕНЬ НЕЗАЛЕЖНОСТІ УКРАЇНИ.

7.30 "Таланти твої, Україно". 8.15 Кінопрограма "Земле наша рідна". Телефільми: "Древній Чернігів", "Софія Київська", "Карпати — любов моя". 9.05 Здрастуй, хор! 9.35 Новини. 9.50 Свято козацької слави на острові Хортиця. /Відеоповтор./ 12.30 Мультфільм. 13.40 Новини. 13.55 Джерелце. 14.40 У колі друзів. Музична передача. 15.40 Прем'єра фільму-балету "Спомин". 16.40 Телефільм "Ніна Матвієнко у фільмі "Глибокий колодязь". 17.30 Мультфільми. 17.55 М. Лисенко. "Наталка Полтавка". Вистава Тернопільського обласного музично-драматичного театру ім. Т.Г. Шевченка. 19.00 Актуальна камера. 19.30 Продовження вистави "Наталка Полтавка". 20.15 Українська естрада. 20.45 На добраніч, діти! 21.00 Є. Станкович. "Коли цвіте папороть". 21.50 Ретроспективний показ фільмів за участю актора і режисера І. Миколайчука. Художній фільм "Пропадала грамота". 23.05 Вечірній вісник. 23.35 Нічний телезал. Т.Г.Шевченко. "Сліпий". Вистава.

• УТ (2 програма)

• ЦТ (2 програма)

8.00 Гімнастика. 8.20 Мистецтво актора М. Підгорний. 9.25 "Охоронна грамота". 9.55 Ритмічна гімнастика. 10.25 "Путинна". Художній телефільм. 1 серія. 11.30 — 13.30 Програма ТБ Росії. 13.30 Фільм — дітям. "Наша Чуккокала". 14.25 Сторінки творчості Б. Лавренюва. 15.05 "Я співаю любов...". Музична програма. 17.00 — 18.45 Програма ТБ Росії. 18.45 Співає дует "Два кольори". 19.10 "Я бачу цей степ засніжений". Про маловідому сторінку історії Сталінградської битви. 20.00 На київській хвилі. Інформаційний випуск. 20.15 Вечірня казка. 20.30 Р. Штраус. "Метаморфози". 21.00 ЧАС. / 3 сурдоперекладом. / 21.40 Концерт Великого симфонічного оркестру Держтелерадіо. 22.30 Фільм-концерт "Українські посиденьки". 23.10 Телефільм "Гімназист".

• ЦТ (1 програма)

6.30 Ранок. 9.00 Прем'єра художнього телефільму "Ніколас Нікльбі". 2 серія. 9.55 "Сорока - ворона кашу варила...". Документальний фільм. 10.05 Мультфільм. 10.20 "Сонцеворот". Співає Л.Рюміна. 11.00 Дитяча година. 3 уроком німецької мови. 12.00 ТСН. 12.15 "Душі моей глазами...". Спогади про М.Булгакова. 13.15 Актуальний репортаж. 14.15 Телеміст. 15.00 ТСН. 15.15 "Радощі землі". Художній телефільм. 6 серія. 16.20 "Світ захоплених". 16.35 "Без спадкоємця". Документальний телефільм. 17.15 Разом з чемпіонами. 17.30 Дитячий клуб. 18.15 Мультфільм. 18.30 ТСН. Міжнародний випуск. 18.45 Наш сад. 19.15 За законами ринку. 19.45 Співає Ю.Мазурок. 20.05 Прем'єра художнього телефільму "Ніколас Нікльбі". 2 серія. 21.00 ЧАС. 21.40 Пряма розмова. 22.55 Концерт камерної музики. 23.35 ТСН. 23.55 "Музичний прогноз". 0.45 Прем'єра документальних фільмів. 1.40 Прем'єра художнього телефільму "Ніколас Нікльбі". 2 серія.

середа

17 липня

• УТ (1 програма)

7.30 Ранкова мозаїка. 9.00 В.А.Моцарт. Квартет до мажор. 9.30 Документальний телефільм "Чумацьким шляхом". 10.25 Для дітей. "Канал Д". 16.00 Новини. 16.15 Грають юні композитори. 16.45 Телефільм "Син вітчизни". 17.15 Музичний фільм "Подорож у липні". 18.00 Науково-популярний фільм "Мандрівка у країну Чаянова". 19.00 Актуальна камера. 19.30 Уроки духовності (Кіровоград). 20.00 У світі класичної музики. 20.45 На добраніч, діти! 21.00 Телефільм "Ода даянню". 21.30 Реклама. 21.40 Українська біржа повідомляє, пропонує, рекомендує. 21.55 Художній фільм "Недільна ніч". 23.30 Вечірній вісник. 0.00 Нічний телезал. Т.Г.Шевченко. "Сліпий". Вистава.

• УТ (2 програма)

• ЦТ (2 програма)

8.00 Гімнастика. 8.15 "Роби з нами, роби, як ми, роби краще нас". 9.15 Мультфільм. 9.30 Виступ ансамблю "Мансуде". 10.05 "Путинна". Художній телефільм. 2 серія. 11.00 Мультфільми. 11.30 Фільм — дітям. "Розклад на завтра". 14.55 Телеконкурс молодих виконавців естрадної пісні "Ялта-91". Відбірковий тур. 17.00 — 19.00 Програма ТБ Росії. 19.00 Мультфільм. 19.10 "Хочу мати свій карбованець". 20.00 На київській хвилі. Інформаційний випуск. 20.15 Вечірня казка. 20.30 Десята літня спартакіада народів СРСР. Гордошний спорт. 21.00 ЧАС. (3 сурдоперекладом). 21.40 Колаж. 21.45 "Ілюзіон". Художній фільм "Останній табір". 23.25 "Театр і час". Слідами київських адрес. 0.25 Концерт артистів української естради.

• ЦТ (1 програма)

6.30 Ранок. 9.00 Прем'єра художнього телефільму "Ніколас Нікльбі". 3 серія. 9.55 Дитячий музичний клуб. 10.40 Разом з чемпіонами. 10.55 "Самітник із Ай-Дере". Документальний телефільм. 11.05 Концерт російського оркестру популярної музики "Майстри Росії". 11.45 Мультфільм. 12.00 ТСН. 12.15 Актуальний репортаж. 12.30 "Чілії ми". Документальний телефільм. 15.00 ТСН. 15.15 "Десять гримить війна". Художній телефільм. 1 серія. 16.25 "Світ захоплених". 16.40 Мультфільм. 17.00 Прем'єра документального фільму "Шпигун". 17.20 Фільм — дітям. "Вище веселки". 1 серія. 18.30 ТСН. Міжнародний випуск. 18.45 Планета. Міжнародна програма. 19.30 Рух без небезпек. 20.05 Прем'єра художнього телефільму "Ніколас Нікльбі". 3 серія. 21.00 ЧАС. 21.40 "Кінопанорама". На 17-ому міжнародному кінофестивалі у Москві. 22.00 Пряма розмова. 23.00 А.Шнітке. Концерт. 23.30 ТСН. 23.50 Акторська біржа-91. 0.50 "П'ять плюс". 3.00 Прем'єра художнього телефільму "Ніколас Нікльбі". 3 серія.

четвер

18 липня

• УТ (1 програма)

7.30 Ранкова мозаїка. 9.00 Документальний телефільм "Реквієм сонечкам". 9.30 Фільм-концерт "Білий сон". 10.10 Художній фільм "Наказ 0-27". 16.00 Новини. 16.15 Для дітей. "Веселка". 16.45 Документальні фільми. 18.10 Співає народний артист СРСР А. Солов'яненко. 19.00 Актуальна камера. 19.30 "Золоті ворота". Науково-пізнавальна передача. 20.15 Телефільм "Гой, хто дійшов істини". 20.45 На добраніч, діти! 21.00 Прем'єра телефільму "Брати". 21.35 Молодіжна студія "Гарт". У перерві — Новини. 23.50 Нічний телезал. Художній телефільм "Двоє під однією парасолькою".

• УТ (2 програма)

• ЦТ (2 програма)

8.00 Гімнастика. 8.15 "Джерела". 8.45 Мистецтво режисера Л. Хейфець. 10.10 "Несерйозна людина". Художній телефільм. 11.30 — 13.30 Програма ТБ Росії. 13.30 Фільм-дітям. "Вітрила". 1 серія. 14.35 Телеконкурс молодих виконавців естрадної пісні "Ялта-91". Відбірковий тур. 17.00 — 19.00 Програма ТБ Росії. 19.00 "НЛО: неоголошений візит". Передача 13.19.45 Н. Пейко. Квінтет варіації. 20.00 На київській хвилі. Інформаційний випуск. 20.15 Вечірня казка. 20.30 Ритмічна гімнастика. 21.00 ЧАС. (3 сурдоперекладом). 21.40 Концерт української духовної музики. 22.30 "Україна театральна". Ю. Словацький. "Мазепа". Вистава київського академічного українського драматичного театру ім. І. Франка.

• ЦТ (1 програма)

6.30 Ранок. 9.00 Прем'єра художнього телефільму "Ніколас Нікльбі". 4 серія. 9.55 Мультфільм. 10.15 А. Руссель. Симфонія 1 "Поєма про ліс". 11.00 Дитяча година. 3 уроком англійської мови. 12.00 ТСН. 12.15 За зведеннями МВС. 12.30 "Марія Капніст. Три свята". Документальний телефільм. 14.15 Телеміст. 15.00 ТСН. 15.15 "Десять гримить війна". Художній телефільм. 2 серія. 16.30 "Світ захоплених". 16.45 Музична скарбниця Л. Бетховен. Соната 7 до мінор для скрипки з фортепіано. 17.15 Фільм-дітям. "Вище веселки". 2 серія. 18.30 ТСН. Міжнародний випуск. 18.45 "... До 16 і старші". 19.30 "Ціхвалі чи розсіється пітьма?" Телефільм. 20.05 Прем'єра художнього телефільму "Ніколас Нікльбі". 4 серія. 21.00 ЧАС. 21.40 "Служіння муз не терпить суги". 22.35 За зведеннями МВС. 22.50 Російські романси у виконанні О. Образцової. 23.50 ТСН. 0.10 Прем'єра науково-популярного телефільму "Метаморфози живопису". 6 серія. 0.40 "ВІД" представляє: "Матадор". 1.40 "Гримуча джужина". Фільм-концерт. 2.15 Прем'єра художнього телефільму "Ніколас Нікльбі". 4 серія.

п'ятниця

19 липня

• УТ (1 програма)

7.30 Ранкова мозаїка. 9.00 Документальний телефільм "Селянський статус". 10.00 Співає дует "Писанка". 16.00 Новини. 16.15 Дитячий телетелетр. "Рушники долі". Лялькова вистава. 17.00 Говоримо українською. 17.20 Концерт оркестру народних інструментів Київського інституту культури. 18.00 День за днем. (Кіровоград). 18.20 Народні мелодії. 19.00 Актуальна камера. 19.30 "Альфа і омега". 20.15 Музичний фільм "Подільські гуляночки". 20.45 На добраніч, діти! 21.00 Невідомий театр. А. Бучма. 22.15 "Етап на новому етапі". (Кіровоград). 22.50 Вечірній вісник. 23.20 Нічний телезал. Художній телефільм "Донечка". 1 серія.

• УТ (2 програма)

• ЦТ (2 програма)

8.00 Гімнастика. 8.15 Мультфільм. 8.30 "Жива планета". Документальний телефільм. 7 серія. 9.25 Діалог з комп'ютером. 10.10 Пісня плюс дружба. 10.45 Три мрії Степана Грзби. 11.30 — 13.30 Програма ТБ Росії. 13.30 Фільм — дітям. "Вітрила". 2 серія. 14.35 "На хуторі поблизу Червянки". Документальний телефільм. 15.00 О. С. Пушкін. "Повість Белкіна". Телевистава "Гробовщик". 17.00 — 19.00 Програма ТБ Росії. 19.00 Веселування академічне. "Хенлейська регата". 19.30 Улюблені вальси. Концерт. 20.00 На київській хвилі. Інформаційний випуск. 20.15 Вечірня казка. 20.30 Ключ до світового ринку. 21.00 ЧАС. (3 сурдоперекладом). 21.40 Колаж. 21.45 "Відсвіти". Мистецький альманах. 23.05 Музичний фільм "Русалчин тиждень".

• ЦТ (1 програма)

6.30 Ранок. 9.00 Прем'єра художнього телефільму "Ніколас Нікльбі". 5 і 6 серії. 10.45 Мультфільми. 11.45 "... До 16 і старші". 12.00 ТСН. 12.15 "Малпет шой". Ляльковий телефільм-концерт. 7 і 8 серії. 13.05 "Мені наснилась музика". Фільм-концерт. 15.00 ТСН. 15.15 "Десять гримить війна". Художній телефільм. 3 серія. 16.30 "Від Юрмали до ... Сан-Ремо". Співає А. Білль. 16.55 Мультфільм. 17.15 Прем'єра документального телефільму "Під поглядом вічності...". 18.30 ТСН. Міжнародний випуск. 18.45 Мультфільм. 19.00 Людина і закон. 19.45 Грає академічний симфонічний оркестр Ленінградської філармонії. 20.05 Прем'єра художнього телефільму "Ніколас Нікльбі". 5 серія. 21.00 ЧАС. 21.40 Прем'єра художнього телефільму "Ніколас Нікльбі". 6 серія. 22.35 Актуальний репортаж. 22.50 "ВІД" представляє: "Поле чудес". "Музобоз". "Шоу-біржа". "Справа". МТВ. "Ельдорадо". У перерві — 2.05 Прем'єра художнього телефільму "Ніколас Нікльбі". 5 і 6 серії.

субота

20 липня

• УТ (1 програма)

7.30 "На хвилі дружби". Коряцький ансамбль танцю "Менго". 8.30 Ритмічна гімнастика. 8.50 Танцюють і співають діти. 9.55 Новини. 10.10 Доброго вам здоров'я. У львівських генетиків. 10.40 Фільм-концерт "Часи не обирають". 11.10 Циркова програма. 11.45 Для дітей. "Чіполліно". 13.25 Новини. 13.40 "Чиста криниця". Співають діти Житомирської області. 14.10 Л. Українка. "Бояриня". Вистава. 15.30 Виступас вокальне тріо "Либідь". 15.55 "Круглий стіл". Міжнародний чорнобильський проект. 17.25 Музичний фільм "Веселка". 17.50 До 50-річчя початку Великої Вітчизняної війни. Художній телефільм "Війна". 6 серія. 19.00 Актуальна камера. 19.30 Телетурнір "Сонячні кларнети". (Тернопіль).

• УТ (2 програма)

• ЦТ (2 програма)

8.00 Гімнастика. 8.15 Мультфільм. 8.30 Грає духовий оркестр. 8.45 Людина. Земля. Всесвіт. 9.30 Відеоканал "Співдружність". 12.00 Програма ТБ Росії. Відеоканал "Плюс одинадцять". 14.00 Російська мова. 14.30 Прем'єра документального телефільму "Питалово". 3 циклу "Земля Європи". 15.30 Педагогіка для всіх. 16.30 "Запам'ятай пісню". Для дорослих і дітей. 16.45 Спорт для всіх. 17.00 — 19.00 Програма ТБ Росії. 19.00 Волейбол. Першість світової ліги. Чоловіки. Збірна США — збірна СРСР. 20.00 На київській хвилі. Інформаційний випуск. 20.15 Вечірня казка. 20.30 Художня гімнастика. Чемпіонат СРСР. 21.00 ЧАС. (3 сурдоперекладом). 21.40 Київська панорама. Публіцистично-музична програма. 22.40 Музичний телефільм "Грай, моя бандуро!". 23.15 "Час випробувань". Художній телефільм. 1.15 "У світі рисистих бігів".

• ЦТ (1 програма)

6.30 "Посвята". Документальний телефільм. 6.45 Мультфільми. 7.30 Ритмічна гімнастика. 8.00 Ранкова пошта. 8.30 ТСН. 8.45 Наш сад. 9.15 "Збережемо для нащадків". 9.25 "Бельгія — країна на європейському перехресті". 10.55 "Ранкова зоря". 11.55 "Бурда моден" пропонує. 12.25 "Образ". Літературна передача для старшокласників. 13.30 У світі казок і пригод. 15.00 ТСН. 15.15 "На под одної бедой сплотилося наша Русь". 16.25 "Життя у танці". Народна артистка СРСР Н. Бессмертнова. Фільм-концерт. 17.30 Прем'єра мультфільму "Бджола Майя". 7 серія. 17.55 Міжнародна панорама. 18.40 Фільми режисера Б. Шамшиєва. "Вовчача". 21.00 ЧАС. 21.40 "Щасливий випадок". Сімейна телевікторина. 22.40 "Сміх крізь роки". 23.55 ТСН. 0.15 Творчий вечір Олега Газманова. 1.15 "І ра без козирів". Художній телефільм. 1 серія.

неділя

21 липня

• УТ (1 програма)

7.30 Телефільм "Турбота наша гака". 7.50 Ритмічна гімнастика. 8.10 Науково-популярний фільм "Дромадери, бактріани". 8.30 "У неділю вранці". Інформаційно-музична програма. 9.30 Новини. 9.45 Художній фільм для дітей "Дитинство Бембі". 10.55 "Кукурік і Ко". Розважальна передача для дітей. 11.55 інструментальна музика. 12.10 Для дітей "Канал Д". 13.30 Новини. 13.45 "Живе слово". 14.30 Село і люди. 15.15 "Ви нам писали". Музична передача за листами глядачів. 16.00 Служба солдатська. 17.00 В країні Мультляндії. 18.15 Телеспортарена. 19.00 Актуальна камера. 19.30 Концерт капели бандуристів ім. Т.Г. Шевченка з Детройта (США). 20.45 На добраніч, діти! 21.00 Телефільм "Вольниця". 21.30 Реклама. 21.40 Українська біржа повідомляє, пропонує, рекомендує. 21.55 Прем'єра відеофільму-вистави "Закут". 23.15 Вечірній вісник. 23.45 Нічний телезал. Розповідь про неспокій. П. Тичина.

• УТ (2 програма)

• ЦТ (2 програма)

8.00 На зарядку ставай. 8.20 Мультфільми. 8.50 Концерт музичного фольклору Казахської РСР. 9.30 Відеоканал "Співдружність". 12.00 — 14.00 Програма ТБ Росії. 14.00 Виступ державної республіканської академічної російської хорової капели ім. О. Юрлова. 14.30 Світ, в якому ми живемо. Фільми режисера М. Домхатської. 15.25 "Воскресіння". Старовинні і сучасні романси виконує Жанна Бічевська. 16.15 Художня гімнастика. Чемпіонат СРСР. 17.00 — 18.45 Програма ТБ Росії. 18.45 Авторське телебачення. 19.45 Вечірня казка. 20.00 "На київській хвилі". Інформаційний випуск. 20.15 Авторське телебачення. 21.00 ЧАС. (3 сурдоперекладом). 21.40 Телебiржа інформує. 22.10 "У концертних залах України". Творчий вечір композитора О. Білаша. 23.10 Художній телефільм "Каштанка".

• ЦТ (1 програма)

8.30 Біржові новини. 8.45 Тираж "Спортлото". 9.00 "3 ранку раненько". 10.00 На службі Вітчизні. 11.00 Ранкова пошта. 11.30 "Клуб мандрівників". 13.00 Здоров'я. 13.30 Мультфільми. 14.15 "Це ви можете". 15.00 ТСН. 15.15 "Нове покоління вибирає". 16.30 "Точка зору". 17.05 Сільська година. 18.05 Народні казки і притчі різних народів. 18.10 "Уолт Дісней представляє". 19.00 Музей на Делегатський. 19.15 Сімейний екран. "Дорослі діти". Художній фільм. 21.00 ЧАС. 21.40 "Кінопанорама". На 17-ому міжнародному кінофестивалі у Москві. 21.55 Футбольний огляд. 22.25 "Хронограф". 22.40 "Всесвітній музичний приз в Монте-Карло". У перерві — 0.55 "І ра без козирів". Художній телефільм. 2 серія.

СУЧАСНОЮ МОВОЮ

ЛИСТ ПЕРШИЙ

Добрий день Поліно Платонівно!

Не знайшовши консенсусу, ти ту незначну конфронтацію так близько прийняла до серця, що навіть не погодилася на деякий консорціум і вирішила припинити наші стосунки.

Я ще раз підтверджую, що ніякої альтернативи тобі особи у мене нема. В тому, що часто приходив пізно, винувати брифінг, бо маючи значний імідж, мені постійно доручали їх проводити.

Надіюся, що ти все добре обдумаш, прийдеш до конверсії і, незважаючи на плуралізм, у нас буде повна консолідація.

Повертайся і все буде о'кей.

КИРИЛО.

ЛИСТ ДРУГИЙ

Високоповажний Кирюхо!

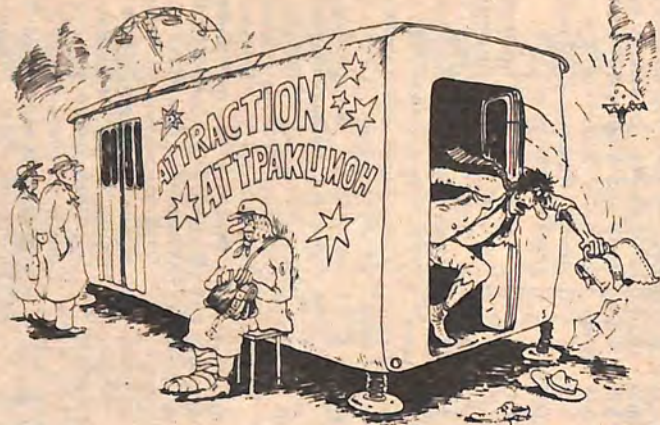
Не звинувачуй мене в популізмі. У нас з тобою ніколи не було адекватного погляду на речі, як і єдиної концепції. Ти вихвалявся своїм іміджем, а я також не в тім'я бита і маю непоганий рейтинг. Будучи байдужим, ти ніколи не робив мені презентів, а я по відношенню до тебе не едавалася до рекету.

Ти, як відомий менеджер, завжди ставив свій менеджмент вище всього, і підозрюю: чи не замішаний ти до корупції? Важаю, що маркетинг, яким ти ніби займаєшся, є фікція.

У наших відносинах наступила повна стагнація, і тому я вирішила поставити крапку. Чао.

ПОЛІНА.

Феодосій ЛУЗАН.

Без слів.

Мал. В. НЕНАШЕВА.

ГІАЦИНТ

КВІТНИКАРЯМ

Ця квітна тішить нас своїми ніжними відтінками, солодким запахом, оригінальною формою. Та вона — примхлива.

Гіацинти належать до родини лілійних. Названі вони на честь легендарного героя давньогрецького міфу. Ростуть на легких супіщаних ґрунтах. Наявність навіть невеликої кількості свіжого гною впливає на загнивання коренів, ось чому вони і пропадають. Лише за 1,5—2 місяці перед посадкою рекомендується вносити перегній та ністкове борошно. Для поліпшення дренажу та захисту цибулин від загнивання дно борозни присипати крупнозернистим піском. Поливають рівномірно.

На зиму цибулини вкривають шаром листя, стружкою.

Підживляють гіацинти так. У другій половині квітня, коли листя прибрано, на грядці розсипають аміачну селітру — 20 г на 1 кв. м. Коли почнеться масове цвітіння, ще раз підживляють так званою овочевою сумішшю (30 г на 1 кв. м розчинити в 10 л води й полити).

Гіацинти бажаю через рік винопувати. Цибулини сушать у затінку, обчищають від землі й старих лусок, після чого переносять у закриті приміщення. Розмножують гіацинти в основному цибуликами. Щоб діток було більше, на дні великої роблять хрестоподібний надріз. Гіацинти можна висаджувати в горщики для того, щоб вони порадували нас квітм у зимину. Наприклад, щоб ранні сорти зацвіли в січні, їх садять в кінці серпня. Друга посадка — у вересні. Третя — в жовтні.

Свіжість нашвидкуруч

Вам негайно треба мати квітучий вигляд, а лице стомлене, сіре, під очима синці, і навіть макіяж неспроможний наблизити шкіру до схожості з пелюсткою троянди... Не хвилюйтеся. Ми порадиємо вам два способи хутко привести обличчя в прийнятну для стороннього ока форму.

1. Збийте до білого кольору яєчний білок, накладіть цю масу на чисто вимите обличчя (крім верхніх повік), полегте в цій масі хвилини 10 (не читайте при цьому й не розмовляйте), а потім змийте присохлий білок теплою водою. Після цього можна накладати грим.

2. Змажте чисто вимите лице жирним кремом. Намочіть махровий рушник теплою, майже гарячою водою, трохи віджміть, прикладіть його щільно до обличчя й потримайте хвилину-дві. Повторіть процедуру 3—4 рази, потім промокніть залишки крему і сполосніть обличчя водою кімнатної температури.

Обидві процедури не можна повторювати часто, а лише в екстрених випадках, інакше в першому разі шкіра пересушуватиметься, а в другому — може настати стійке розширення дрібних кровоносних судин.

VIDEO

м. Кіровоград, вул. Полтавська, 71.

НЕДІЛЯ, 14 ЛИПНЯ

10.00 «Хі-Мен». Мультфільм.
11.30 «Школа вища даху». Бойовик.
13.30 «Ніч комети». Фантастика.
15.30 «Солдат». Бойовик.
17.30 «Мішень». Бойовик.
19.30 «Пришелець». Фантастика.
21.30 «Попередня гра». Комедія.

ПОНЕДІЛОК, 15 ЛИПНЯ

10.00 Мультфільм.
11.30 «Гра з назвою смерть». Бойовик.
13.30 «Убивці поліцейських». 1 серія. Бойовик.
15.30 «Торговець зброєю». Бойовик.
17.30 «Синдром «Омега». Бойовик.
19.30 «Хлопець із того світу». Фантастика.
21.30 «Коли не врятує сховище». Бойовик.

ВІТРОК, 16 ЛИПНЯ

10.00 Мультфільм.
11.30 «Острів дракона». Бойовик.
13.30 «Убивці поліцейських». 2 серія. Бойовик.
15.30 «Зворотня реакція». Бойовик.
17.30 «Мене звали трійцею». Комедія.
19.30 «Запалююча поглядом». Фантастика.
21.30 «Давай, хатай». Комедія.

СЕРЕДА, 17 ЛИПНЯ

10.00 Мультфільм.
11.30 «Операція «А». Бойовик.

13.30 «Чорний орел». Бойовик.
15.30 «Смертельна сила». Бойовик.
17.30 «Мисливці за смертю». Бойовик.
19.30 «Бонні і Клайд по-італійськи». Комедія.
21.30 «Злодійка». Історичний фільм.

ЧЕТВЕР, 18 ЛИПНЯ

10.00 Мультфільм.
11.30 «Язон і аргонавти». Пригоди.
13.30 «Почуття люті». Бойовик.
15.30 «Операція «Оверкілл». Фантастика.
17.30 «Іззовні». Жахи.
19.30 «Втеча з льоду».
21.30 «Аероплан»-1. Комедія.

П'ЯТИЦЯ, 19 ЛИПНЯ

10.00 Мультфільм.
11.30 «Молись про смерть». Бойовик.
13.30 «Крул». Казка.
15.30 «Убивці з Атлантиди». Фантастика.
17.30 «Стукнутий». Комедія.
19.30 «Великий переполох у Малому Китаї». Бойовик.
21.30 «Аероплан»-2. Комедія.

СУБОТА, 20 ЛИПНЯ

10.00 Мультфільм.
11.30 «Легенда». Казка.
13.30 «Червона спека». Бойовик.
15.30 «Чудовий». Комедія.
17.30 «Ніко». Бойовик.
19.30 «Напарники». Комедія.
21.30 «Клас-84». Детектив.

НЕДІЛЯ, 21 ЛИПНЯ

10.00 Мультфільм.
11.30 «Командо». Бойовик.
13.30 «Сім чудових гладіаторів». Історичний фільм.
15.30 «Рімо, неозброєний, але небезпечний». Бойовик.
17.30 «Смерті наперекір». (Ніко-2). Бойовик.
19.30 «Мільйонери Брукстера». Комедія.
21.30 «Зниклі безвісти 2». Бойовик.

ТЕЛЕПЕРЕДАЧІ УСЬОГО СВІТУ

У ВАШІЙ КВАРТИРІ —
РЕАЛЬНІСТЬ

Для підприємств, організацій, навчальних закладів, готелів, а також громадян Кіровоградський техно-торговий центр «ОРБІТА» пропонує:

КОМПЛЕКТИ апаратури для прийому супутникового телебачення фірми «ARCON» (це — художні фільми, новини, мультфільми, спортивні, музичні, розважальні програми всього світу).

Антену-офсет з автоматичним опорно-поворотним пристроєм. Розмір: 1,73×1,52 м. Коефіцієнт підсилення 43ДБ.

Приймач (ресівер) програмується на 32—50 програм, є пульт дистанційного управління, конвертер з опромінювачем і поляризатором; коефіцієнт шуму 0,8—1,1 ДБ.

У комплекті — кольоровий телевізор вітчизняного виробництва з системою ПАЛ-СЕКАМ.

Сервіс: доставка, монтаж і налаштування всієї апаратури.

Ціна: 25—35 тисяч крб., у залежності від комплектності.

Оплата на Ваш вибір: готівкою, по безготівковому розрахунку.

Телефон для довідок: 22-26-02.

Наша адреса: м. Кіровоград, пл. Дружби народів, 7.

Реклама

«Молодой коммунар» — інформаційно-публіцистичний еженедельник. Учредитель — Кіровоградський обком ЛКСМУ (МДС).
На українському мові.

НАША АДРЕСА:
316050, МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

Телефони: редактора — 22-54-26; відповідального секретаря — 22-27-65; секторів: економіки та екології — 22-04-84; культури і моралі — 22-29-92; комсомольського життя та політики — 22-04-84; учнівської та студентської молоді — 22-59-82; соціальних проблем — 24-66-79; робітничої молоді і спорту — 24-64-21; фотолaboratorії — 24-94-94; коректорської — 23-61-83; оголошень — 22-59-82; бухгалтерії — 22-47-22.

Редактор
М. ШВОРАК